

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till fodermedelslag

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att en fodermedelslag skall stiftas, och att lagen skall ersätta den fodermedelslag som gavs 1986. Syftet med propositionen är att se till att stadgandena om fodermedel överensstämmer med Europeiska gemenskapernas direktiv och beslut om fodermedel som ingår i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet). Harmoniseringen och de arrangemang som följer därav förutsätter ändringar bl.a. i stadgandena om marknadsföring av foderfabrikat, tillsyn över lagstiftningen, påföljder och upp-
börd av avgifter.

Regleringen av marknadsföringen av foderfabrikat skall huvudsakligen basera sig på de förteckningar över foderfabrikat som jord- och skogsbruksministeriet publicerar. I regel skall endast de fabrikat som nämns i förteckningarna få marknadsföras. Marknadsföringen av fodermedel skall emellertid inte längre vara helt bunden till förteckningarna. I lagen skall fortfarande stadgas på allmän nivå om de krav som skall ställas på foderfabrikatens kvalitet och på märkningen av dem.

Beträffande tillsynen föreslås väsentliga ändringar i stadgandena om införsel av foderfabrikat. Enligt förslaget slopas de regelbundna kontrollerna vid införsel till landet och i stället

kontrolleras foderfabrikaten vid gränsen närmast genom stickprov och utan att införseln stoppas. Det föreslås vidare att lagens stadganden om tillsynsmyndigheter och deras befogenheter preciseras och att övervakningsmetoderna utökas. Näringsidkarna skall anmäla sin verksamhet till tillsynsmyndigheten och dessutom skall de för tillsynen upprätthålla ett register över sin verksamhet. Som tillsynsmyndighet fungerar fortfarande jordbruksstyrelsen, dvs. i praktiken statens lantbrukskemiska anstalt.

Det föreslås dessutom att lagens påföljdssystem förenklas och att fullmaktstadgandena preciseras. Avsikten är att författningar på lägre nivå än lag härefter skall utfärdas främst i form av jord- och skogsbruksministeriets beslut i stället för som förordning. Samtidigt föreslås att vissa mycket detaljerade stadganden som för närvarande ingår i lagen överförs till föreskrifter på lägre nivå.

Propositionen har samband med regeringens proposition med förslag till godkännande av vissa bestämmelser i de avtal som gäller upp-
rättandet av Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Lagen avses träda i kraft samtidigt som EES-avtalet. Avsikten är att om tidpunkten för ikraftträdande stadgas genom förordning.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

	Sida		Sida
ALLMÄN MOTIVERING	3	3. Propositionens ekonomiska och organisatoriska verkningar	6
1. Nuläge	3	4. Ärendets beredning	7
1.1. Bakgrund	3	5. Andra omständigheter som inverkat på propositionen	7
1.2. Lagstiftning och praxis	3	5.1. Samband med andra propositioner	7
1.2.1. Fodermedelslagen	3	5.2. Samband med internationella konventioner och förpliktelser	7
1.2.2. Praxis	4	DETALJMOTIVERING	12
1.2.3. Övrig lagstiftning	4	1. Motivering till lagförslaget	12
1.3. Internationell utveckling och utländsk lagstiftning	4	2. Närmare stadganden och bestämmelser	23
1.3.1. EES-avtalet	4	3. Ikraftträdande	24
1.3.2. Vissa EG-länder	4	LAGTEXT	25
1.3.3. Sverige och Norge	5		
2. Propositionens mål och de viktigaste förslagen ..	5		
2.1. Mål och medel	5		
2.2. Centrala förslag	5		

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläge

1.1. Bakgrund

Foderfabrikat är fodermedel, tillsatsämnen för fodermedel och foderblandningar samt vissa produkter som används för utfodring av djur och som för närvarande räknas till foder eller tillsatsämnen för foder i Finland. Foderfabrikat används huvudsakligen vid yrkesmässig husdjursproduktion för att främja produktionen, men även t.ex. som föda för sällskapsdjur. Vilka foderfabrikat som används är också av betydelse för livsmedlens kvalitet. Det finns sammanlagt ca 45 tillverkare av foderfabrikat. Tillverkningen är koncentrerad till några få stora och några små företag. Tillverkarna importerar också råvaror och tillsatsämnen och dessutom finns det många små företag som bedriver import. Huvudparten av foderfabrikaten säljs via handelns centralaffärer. Vid sidan av centralaffärernas försäljning säljs foderfabrikat i någon mån också genom direktförsäljning till gårdarna.

Användningen av foderfabrikat har nära anknytning till de förändringar som äger rum inom lantbruket. Den pågående produktionsminskningen och den ökade användningen av ensilage inom nötköttsproduktionen har minskat användningen av foderfabrikat. Försäljningen av fodermedel har minskat i hemlandet under de senaste åren. Å andra sidan ökar t.ex. en dålig spannmålsskörd åtgången på industri-fodermedel och i synnerhet importen av råvaror. Exporten av foderfabrikat har varit synnerligen liten.

År 1989 tillverkades i Finland ca 1 500 milj. kg foderblandningar, 1990 ca 1 200 milj. kg och 1991 ca 1 200 kg. Importen av råvaror har motsvarande år uppgått till 200 milj. kg, 120 milj. kg och 88 milj. kg och importen av foderblandningar till 4,5 milj. kg, 8,5 milj. kg och 15,5 milj. kg.

1.2. Lagstiftning och praxis

1.2.1. Fodermedelslagen

Stadgandena om tillverkning, marknadsföring och införsel av foderfabrikat samt om tillsynen över dessa ingår i fodermedelslagen

(376/86) som gavs 1986. Lagens centrala stadganden gäller godkännandet av foderfabrikat för marknadsföring samt de allmänna kvalitetskraven på foderfabrikat samt de uppgifter som skall lämnas köparen i garantibeviset och märkningssätten. Regleringen baserar sig beträffande fodermedel och tillsatsämnen för fodermedel på de förteckningar som förs av jord- och skogsbruksministeriet. I lagen stadgas dessutom om de krav som skall ställas på tillverknings- och förvaringslokaliteter för foderfabrikat samt förbjuds vilseledande marknadsföring av fabrikaten. Med stöd av lagen har givits fodermedelsförordningen (379/86) samt jord- och skogsbruksministeriets beslut om godkända fodermedel (380/86), godkända tillsatsämnen för fodermedel (381/86), kvalitetsfordringar beträffande vissa foderblandningar (382/86) samt begränsning av försäljningen av fiskmjöl (448/87).

Lagen gäller införsel av, handel med samt tillverkning för försäljning av fodermedel, tillsatsämnen för fodermedel och foderblandningar. Utanför lagens tillämpningsområde står för närvarande bl.a. foderfabrikat som tillverkas på gårdarna, inhemsk omalen spannmål samt obehandlade biprodukter från inhemska slakterier. Enligt lagen är den som importerar eller tillverkar foderfabrikat skyldig att på förhand meddela tillsynsmyndigheten om sin verksamhet samt att föra bok med tanke på tillsynen. Tillsynsmyndigheter är jordbruksstyrelsen och statens lantbrukskemiska anstalt, som organisatoriskt sett för närvarande är en kontrollanstalt som fungerar som en del av jordbruksstyrelsen. Enligt fodermedelslagen skall varje parti foderfabrikat som införs till landet i regel kontrolleras i samband med införseln. Tillsynsmyndigheterna har bland annat rätt att förbjuda sådan införsel, tillverkning och försäljning av varor som strider mot stadganden eller bestämmelser. Brott mot lagen och mot stadganden och bestämmelser som utfärdats med stöd av den är straffbart. I lagens stadgande om skadestånd ingår dessutom principen om s.k. strikt ansvar, vilket innebär att försäljaren förutom skador som förorsakats uppsåtligen eller av vårdslöshet även skall ersätta köparen en sådan skada som förorsakats oberoende av vårdslöshet. För kontroll och provtagning med stöd av lagen samt för undersökning av prov som tagits med stöd av lagen uppbärs kontroll-

avgifter vars belopp fastställts enligt principerna i lagen om grunderna för avgifter till staten (980/73).

Till 13 § fodermedelslagen har under innevarande år fogats ett stadgande om fullmkt att meddela närmare föreskrifter om utförande av kontroll och granskning som avses i lagen samt om tagande, insändande och undersökning av prov. Föreskrifterna meddelas av jord- och skogsbruksministeriet. Lagen trädde i kraft den 1 augusti 1992. Ändringen anknöt till EES-avtalets ikraftträdande och ett stadgande som motsvarar det ingår i 16 § 2 mom. i detta lagförslag.

1.2.2. Praxis

Tillsynen över att fodermedelslagen följs har huvudsakligen inriktats på tillsyn över råvaror samt tillsyn över de färdiga slutprodukterna på tillverkningsplatsen. Tillsynen över de produkter som finns på marknaden har varit mycket liten, vilket i praktiken har orsakat problem bl.a. vid marknadsföringen av foder för sällskapsdjur.

1.2.3. Övrig lagstiftning

Konsumentskyddslagen (38/78) och därtill anknytande lagstiftning gäller handel med foderfabrikat då en privat konsument köper produkter av en näringsidkare. Övrig handel faller inom köplagens (355/87) tillämpningsområde. Produktansvarslagen (694/90) gäller i princip även foderfabrikat, men den kan tillämpas endast då produkten har orsakat skada på en person eller på egendom som vid tiden för skadan brukade användas huvudsakligen för enskilt ändamål och skadan har uppstått på grund av att produkten inte varit tillräckligt säker. Ersättningsskyldigheten enligt lagen täcker däremot inte skador som förorsakas egendom som används inom näringsverksamhet, t.ex. inom ett lantbruksföretag. Även skadeståndslagen (412/74) kan i princip tillämpas på skador som förorsakas av foderfabrikat. Alla ovan nämnda lagar är universallagar, i förhållande till vilka fodermedelslagen tillämpas som en kompletterande speciallag om produktkvalitet, märkning av produkter och skadestånd.

1.3. Internationell utveckling och utländsk lagstiftning

1.3.1. EES-avtalet

Finland och de övriga länderna som hör till Europeiska frihandelssammanslutningen (EFTA) har i EES-avtalet förbundit sig att anpassa sin lagstiftning om fodermedel till Europeiska gemenskapernas (EG) motsvarande lagstiftning. Avtalet innehåller 24 EG-direktiv och -beslut om fodermedel jämte ändringar. EFTA-länderna har förbundit sig att omfatta dessa rättsakter i sin lagstiftning med undantag för de övergångsperioder och undantag som gäller vissa tillsatsämnen och vissa produkter som används för utfodring av djur. För EES-avtalet och EG:s direktiv redogörs närmare i punkt 5.2.

1.3.2. Vissa EG-länder

I EG-länderna har marknadsföringen och kvalitetskontrollen av foderfabrikat arrangerats enligt EG:s gällande direktiv och beslut om fodermedel. Systemet grundar sig huvudsakligen på förteckningar över olika foderfabrikat där det bestäms om kvalitets-, märknings- och andra krav på godkända fabrikat. I det följande granskas vissa EG-länders system, närmast vad gäller anordnandet av tillsyn och finansieringen. EG:s direktiv förutsätter att en tillräcklig tillsyn anordnas, men låter medlemsländerna själva besluta om tillsynsmedlen i detalj.

I *Danmark* har tillsynen över foderfabrikat anordnats i enlighet med EG-direktiven närmast i form av marknadsövervakning. För täckande av kostnaderna för tillsynen uppbärs av tillverkarna och importörerna i efterskott en årlig avgift som uppdelas i en grundavgift för den enskilda produkten samt en avgift som fastställs på basis av import- och tillverkningsvolymerna. Avgifterna täcker ca 80 % av tillsyns- och kontrollkostnaderna. Resten betalas av staten.

Även i *Holland* gäller tillsynen över foderfabrikat närmast marknadsövervakning, men prover kan även tas vid gränsen. Importören betalar de kostnader som förorsakas av tillsyn i samband med införsel. Provtagningsfrekvensen beror på huruvida fabriken kommer från EG eller någon annanstans ifrån. Avsikten är att den offentliga tillsynen skall minskas i den

takt som tillverkarna av fodermedel certifierar sina produktionssystem, men offentlig tillsyn torde dock i någon mån behövas även i framtiden. Organisatoriskt sett är övervaknings- och analysfunktionerna åtskilda.

I *Belgien* sköter den kontrollcentral som verkar som en del av jord- och skogsbruksministeriet tillsynen över gödselmedel, fodermedel och produkter som ansluter sig till växtskyddet. Den har offentliga provtagare anställda och tre statliga kontrollaboratorier till sitt förfogande. Kontrollen är av stickprovskaraktär. Ett fabrikat stoppas vid gränsen för provtagning och undersökning endast då det finns grundad anledning att misstänka att det inte uppfyller de ställda kraven. Alla kostnader för tillsynen betalas av ministeriet som får medel för detta genom statsbudgeten.

I *Tyskland* övervakar de olika förbundsstaternas myndigheter att lagstiftningen om fodermedel följs. Tillsynen är av stickprovskaraktär och stickprov görs på fabrikat som misstänks avvika från de ställda kraven. För tillsynen uppbärs avgift av näringsidkaren endast om fabrikatet vid kontrollen konstateras avvika från kraven. I övrigt betalar förbundsstaterna kostnaderna för tillsynen.

1.3.3. *Sverige och Norge*

I *Sverige* uppbärs för tillsynen över foderfabrikat avgifter av näringsidkarna. Avgifterna uppdelas i en grundavgift för den enskilda produkten och en avgift som fastställs på basis av import- och tillverkningsvolymerna. För tillsynen över tillstatsämnen uppbärs endast grundavgift. Kostnaderna för frivillig salmonellatillsyn betalar kunden själv.

I *Norge* är Statens tillsynsinstitutioner i landbruket (STIL) den myndighet som övervakar foderfabrikat. För täckande av kostnaderna för tillsynen och kontrollen uppbärs avgifter av fodermedelsindustrin. Avgifterna baserar sig på produktionsvolymen.

Både Sverige och Norge har liksom Finland i EES-avtalet förbundit sig att genomföra EG:s direktiv om fodermedel i sin lagstiftning, så deras lagstiftning kommer att ändras i samband med att EES-avtalet träder i kraft.

2. Propositionens mål och de viktigaste förslagen

2.1. Mål och medel

Målet för denna proposition är att anpassa Finlands lagstiftning om fodermedel till EG:s direktiv och beslut om fodermedel. Harmoniseringen och de arrangemang som följer därav förutsätter ändringar bl.a. i stadgandena om marknadsföring av foderfabrikat, tillsyn, påföljder och uppbörd av avgifter. Det föreslås att lagstiftningens uppbyggnad och författningsnivåerna ändras till vissa delar i samband med ändringarna.

2.2. Centrala förslag

Enligt propositionen skall regleringen av marknadsföringen av foderfabrikat, liksom även för närvarande, huvudsakligen basera sig på de förteckningar över olika foderfabrikat som jord- och skogsbruksministeriet publicerar. I regel skall endast de foderfabrikat som nämns i förteckningen få marknadsföras. Marknadsföringen av fodermedel skall emellertid inte längre vara helt bunden till förteckningarna, utan också andra fodermedel som uppfyller de krav som stadgas i lagen skall få marknadsföras. I lagen skall fortfarande stadgas på allmän nivå också om de krav som skall ställas på foderfabrikatens kvalitet och på märkningen av dem. Avsikten är att i förteckningarna över fabrikat medta de foderfabrikat som nämns i EG-förteckningarna i fråga. Avsikten är emellertid att också ta med andra fodermedel i fodermedelsförteckningen. Sådana är flera fodermedel som för närvarande marknadsförs allmänt i Finland men som inte nämns i EG:s fodermedelsförteckning.

Köparen ges skriftliga uppgifter angående produkten i dess varudeklaration. Bestämmelserna om uppgifter och märkningssätt ingår i huvudsak i förteckningarna över foderfabrikat och i andra bestämmelser på lägre nivå.

Det föreslås att väsentliga ändringar beträffande tillsynen görs i de stadganden som gäller införsel av foderfabrikat. Enligt förslaget slopas de regelbundna kontrollerna av varor som införs till landet och i stället kontrolleras foderfabrikaten vid gränsen närmast genom stickprov enligt en av tillsynsmyndigheten upp-

gjord övervakningsplan. Fabrikaten stoppas inte längre i tullen vid granskningen, utan foderfabrikaten kan efter eventuell provtagning fritt föras in i landet. Om man så vill skall fabrikaten dock fortfarande kunna stoppas under tiden de kontrolleras. Med avvikelse från kontrollernas stickprovsnatur skall ett fabrikat dock alltid kunna kontrolleras om det finns grundad anledning att misstänka att det medför fara för människors, djurs eller växters hälsa.

Ändringsförslagen gällande kontrollen vid införsel av fabrikat innebär att man vid tillsynen över importen i princip skall iaktta samma system som vid den tillsyn över marknadsföringen och tillverkningen som ordnas med stöd av lagen. Ändringen är motiverad också beträffande andra foderfabrikat än de som importeras från Europeiska ekonomiska samarbetsrådet, eftersom tillsynen över foderfabrikat i sin helhet måste omorganiseras på grund av de ändringar som EES-avtalet förutsätter.

I tillsynsstadgandena föreslås dessutom vissa preciseringar av stadgandena om tillsynsmyndigheter och deras befogenheter. Samtidigt ökas myndigheternas övervakningsmöjligheter. Ändamålsenliga övervakningsmöjligheter behövs då tyngdpunkten i övervakningen flyttas från förhandsövervakning till marknadsövervakning som sker i efterhand. Enligt förslaget skall en näringsidkare som bedriver sådan verksamhet som avses i lagen anmäla sin verksamhet till tillsynsmyndigheterna. Dessutom skall han för tillsynen upprätthålla ett skriftligt register över sin verksamhet. Jordbruksstyrelsen, dvs. statens lantbrukskemiska anstalt, fungerar fortfarande som tillsynsmyndighet.

Förutom övervakningsmetoder kräver en ändring av tillsynssystemet ett tillräckligt påföljdssystem. Det föreslås att i lagen, på samma sätt som i nuvarande lag, stadgas om de straff- och förverkandepåföljder som följer av brott mot stadgandena och bestämmelserna samt om skadeståndsskyldighet enligt principen om s.k. strikt ansvar, enligt vilken försäljaren förutom skador som förorsakats uppsåtligen eller av vårdslöshet även skall ersätta köparen en sådan skada som förorsakats oberoende av vårdslöshet. Samtidigt föreslås att straffstadgandena förenklas.

Lagens fullmaktssadganden är för närvarande bristfälliga med tanke på EES-avtalets

ikraftträdande. Det föreslås att stadgandena revideras och preciseras.

3. Propositionens ekonomiska och organisatoriska verkningar

Omfattandet av EG:s rättsakter om fodermedel i Finland förutsätter en ändring av systemet för övervakning av foderfabrikat. Övervakningen av tillverkningen bibehålls i princip åtminstone till en början i oförändrad form, fastän tillverkarens ansvar vid den första övervakningen av produkterna betonas både i fråga om inhemska och utländska produkter. Man skall dock alltid genom offentlig tillsyn i tillräcklig utsträckning försäkra sig även om tillverkningens ändamålsenlighet. Man övergår från övervakning av införseln till övervakning av varor som finns på marknaden. Denna övervakning inriktar sig närmast på produkter som är till salu och produkter som utbjuds till salu.

Ändringen av tillsynssystemet förutsätter att grunderna för systemet för uppbörd av avgifter revideras. Avsikten är att i stället för att tillämpa det nuvarande prestationsbaserade systemet uppbära kostnaderna för genomförande av tillsynen enligt lagstiftningen av dem som tillverkar och importerar foderfabrikat i form av avgifter som uppbärs två gånger per år. Avgifterna skall fastställas särskilt för varje grupp av fabrikat på basis av tillverknings- och importvolymerna och de skall i praktiken uppbäras i april och oktober varje år. Genomförandet av tillsynen betyder tagande och undersökning av prov. De kostnader som föranleds av tillsynens planering och systemets upprätthållande skall falla på statens ansvar. Systemet förutsätter att kontroll- och tillsynsfunktionerna skiljs åt då de totala kostnaderna för fodermedeltillsynen beräknas.

År 1991 utgjorde genomförande av tillsynen, dvs. tagande och undersökning av prov, ca 70 % av statens lantbrukskemiska anstalts totala kostnader för fodermedeltillsynen, då de totala kostnaderna uppgick till sammanlagt ca 15 milj. mk. Avgifterna enligt det nuvarande prestationsbaserade uppbördssystemet har årligen täckt ca 60 % av de totala kostnaderna. Ändringen av uppbördssystemet ökar således i praktiken i någon mån de avgifter som uppbärs

till staten. Man skulle i varje fall ha varit tvungen att höja avgifterna inom det nuvarande prestationsbaserade systemet, eftersom de kännbart har blivit efter självkostnadspriset.

Jordbruksstyrelsen, i praktiken statens lantbrukskemiska anstalt, skall fortsätta att organisatoriskt sett verka som tillsynsmyndighet. Kontroll- och de andra tillsynsfunktionerna differentieras inom anstalten på olika verksamhetsenheter. Även principerna för systemet med auktoriserade kontrollörer och provtagare bibehålls. Avsikten är dock att personal inom landsbygdsdistriktet i fortsättningen skall användas som kontrollörer och provtagare i en allt högre grad samt i mån av möjlighet förmånligare köpta tjänster.

De ändrade tillsynsuppgifterna kan vad gäller statens lantbrukskemiska anstalt och av den auktoriserade kontrollörer och provtagare med hjälp av omfördelning och personalutbildning skötas med nuvarande resurser. Inte heller planerna på att använda landsbygdsdistriktens personal i tillsynsuppgifter innebär någon ökning av distriktens personal, utan uppgifter överförs till dem endast i den utsträckning som det finns resurser.

Avsikten är att anstaltens verksamhet samt tillsyns- och avgiftssystem skall vidareutvecklas med beaktande av de principer som 1991 års kommitté för teknisk kontroll har framlagt den 14 september 1992.

4. Ärendets beredning

Lagförslaget har beretts av en arbetsgrupp vid jord- och skogsbruksministeriet. Förutom ministeriet har även statens lantbrukskemiska anstalt vid jordbruksstyrelsen samt Livsmedelsindustriförbundet, fodermedelsindustrin och lantbruksproducenterna varit representerade i arbetsgruppen. I beredningsskedet hörde gruppen en representant för tullstyrelsen. Utlåtanden om gruppens utkast till regeringsproposition har avgetts av justitieministeriet, finansministeriet, jord- och skogsbruksministeriets veterinäravdelning, konkurrensverket, tullstyrelsen, lantbrukets forskningscentral, Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK, Maaseutukeskusten Liitto, Livsmedelsindustriförbundets sektion för foderindustrin och samarbetsgrupp för företag som tillverkar och marknadsför mat för sällskapsdjur, Hiven Oy, Finnewos Agri Oy, Biofarm Oy samt SSV-Säilöntä Oy.

I flera utlåtanden ansågs att slopandet av de regelbundna gränskontrollerna ökar risken för salmonella samt att slopandet av det s.k. öppna säkerhetsintyget försvagar konsumentskyddet och minskar producentens möjligheter att bedöma foderfabrikatens inverknings på produktionen. Eftersom det i propositionen emellertid är fråga om förpliktelser som följer av EES-avtalet, med andra ord om att närma den finska lagstiftningen till EG:s lagstiftning, har propositionen inte till dessa delar ändrats på grund av utlåtandena. Regleringen av tillsynsavgifter i lagförslaget har reviderats till följd av de anmärkningar som framförts av finansministeriet.

5. Andra omständigheter som inverkat på propositionen

5.1. Samband med andra propositioner

Inom jordbruksförvaltningen pågår en omfattande omorganisering som skall träda i kraft vid ingången av 1993. En regeringsproposition rörande omorganiseringen har avlåtits till riksdagen den 25 september 1992 (RP 191/1992 rd). I samband med ändringen avvecklas jordbruksstyrelsen och dess uppgifter överförs i huvudsak till jord- och skogsbruksministeriet och ministeriet underställda inrättningar. Man har planerat att koncentrera granskningsverksamheten till två kontrollcentraler, av vilka den ena även skall sköta statens lantbrukskemiska anstalts nuvarande funktioner, bl.a. övervakning och granskning av foderfabrikat. Om organisationsreformen genomförs samtidigt som den nu föreslagna lagen träder i kraft eller före det, bör stadgandena om tillsynsmyndigheten i lagförslaget ändras så att den nya tillsynsmyndigheten nämns i stället för jordbruksstyrelsen.

5.2. Samband med internationella konventioner och förpliktelser

Propositionen an knyter till EES-avtalets ikraftträdande. Regeringens proposition angående avtalet har avlåtits till riksdagen den 12 juni 1992 (RP 95/1992 rd). I bilaga I till avtalet, vilket innehåller närmare avtalsarrangemang bl.a. i fråga om fodermedel, ingår 24 EG-direktiv och beslut gällande fodermedel jämte

ändringar. Rättsakterna gäller bl.a. marknadsföringen av fodermedel som används som sådana i husdjursproduktionen, marknadsföringen av foderblandningar, tillsatsämnen som används i fodermedel och grunderna för godkännande av dem, vissa produkter som används för utfodring av djur och deras godkännande, den största tillåtna halten av menliga ämnen och produkter i fodermedel samt fodermedel avsedda för utfodring av sällskapsdjur. Det har getts flera särskilda direktiv om de provtagnings- och analysmetoder som används i den officiella kvalitetsövervakningen gällande foderfabrikat. Fodermedelslagstiftningen påverkas också av direktivet om användning av lämningar av djur som foder. I det följande beskrivs kort innehållet i de viktigaste direktiven.

Provtagnings- och analysmetoder

Direktiven om införande av gemenskapsmetoder för provtagning och analys vid den officiella foderkontrollen (70/373/EEG), om gemenskapsmetoder för analys vid den officiella foderkontrollen (71/250/EEG, 71/393/EEG, 72/199/EEG, 73/46/EEG, 74/203/EEG, 75/84/EEG, 76/372/EEG, 78/633/EEG, 81/715/EEG och 84/425/EEG, samt direktivet om gemenskapsmetoder för provtagning vid den officiella foderkontrollen (76/371/EEG) jämte ändringar innehåller gemenskapens bestämmelser om de provtagnings- och analysmetoder som skall användas vid den officiella övervakningen av foderfabrikat. Genom bestämmelserna vill man samordna övervakningen. Regleringen grundar sig på EG-rådets direktiv om införande av gemenskapsmetoder för provtagning och analys vid den officiella foderkontrollen, enligt vilket medlemsstaterna skall försäkra sig om att de officiella kontrollerna av foderfabrikat utförs med användande av de metoder som anges i direktivet. Utgående från direktivet har EG-kommissionen utfärdat flera direktiv om provtagning och om enskilda analysmetoder.

Metoderna enligt direktivet avviker från de metoder som nu tillämpas i Finland och som baserar sig på anvisningar som statens lantbrukskemiska anstalt meddelat. Genomförandet av direktiven i Finland förutsätter ett adekvat fullmaktssadgande i fodermedelslagen. En sådan fullmakt ingår redan i gällande

fodermedelslag och fullmakt med samma innehåll ingår i lagförslaget 16 § 2 mom.

Tillsatsämnen i fodermedel

Rådets direktiv om fodertillsatser (70/524/EEG) jämte ändringar gäller tillsatsämnen som används i fodermedel. Syftet med direktivet är att genom att samordna sådana från varandra avvikande bestämmelser som hindrar handeln med fodermedel främja den fria rörligheten för foderfabrikat inom gemenskapen. Syftet är dessutom att begränsa användningen av tillsatsämnen till enbart nyttiga tillsatsämnen och att samtidigt säkerställa att inte heller användningen av dessa medför risker för människors eller djurs hälsa.

I direktivet uppräknas de godkända tillsatsämnena jämte användningsbegränsningar (bilaga I till direktivet) liksom också de tillsatsämnen som får marknadsföras enligt ett tidsbundet tillstånd och giltighetstiderna för dem (bilaga II till direktivet). Endast de tillsatsämnen som ingår i de här förteckningar får användas i fodermedel. Marknadsföringen av vissa tillsatsämnen och förblandningar eller foderblandningar som innehåller dessa förutsätter dessutom att tillverkaren och förmedlaren uppfyller de behörighetskrav som stadgas i bilaga III till direktivet. Myndigheterna skall enligt direktivet föra en förteckning över de fodertillverkare som uppfyller kraven. Direktivet upptar dessutom bestämmelser om bl.a. märknings- och förpackningskraven för foderfabrikat samt om högsta tillåtna bruksmängd av A-vitamin i fodermedel.

Direktivet har ändrats genom direktiv 87/153/EEG i vilket det ges anvisningar om vilka uppgifter och utredningar som krävs för att ett nytt tillsatsämne skall kunna införas i förteckningen över tillsatsämnen. Ett tillsatsämne godkänns för förteckningen enligt direktivet om fodertillsatser av EG-kommissionen eller av rådet.

Utan hinder av direktivet tillåter EES-avtalet att Finland vidmakthåller sina nuvarande stadgan om tillväxtreglerande ämnen och antibiotika. Avtalsparterna ser över läget på nytt under 1995. Beträffande sådana tillsatsämnen som inte godkänts i EG men som används i EFTA-staterna har det i avtalet överenskomits om att möjligheterna att tillåta dem kommer att bedömas enligt förfarandet i direk-

tivet om fodertillsatser före den 1 januari 1995 utgående från dokument som EFTA-staterna tillställer kommissionen före den 1 januari 1993 enligt direktiv 87/153/EEG. EFTA-staterna får bibehålla beviljade nationella tillstånd tills Europeiska ekonomiska gemenskapen har fattat beslut i saken.

Finlands förteckning över tillsatsämnen kommer att ändra med anledning av direktivet om fodertillsatser. Direktivet kräver ändringar även bl.a. i stadgandena om godkännande av tillsatsämnen samt om införsel och övervakning av foderfabrikat. Kraven i direktiv 87/153/EEG motsvarar med smärre undantag de bestämmelser som gäller i Finland och som utfärdats av statens lantbrukskemiska anstalt. Till fodermedelslagen måste dock på grund av direktivet fogas ett fullmaktstadgande

Marknadsföring av fodermedel som används som sådana

Rådets direktiv om marknadsföring av fodervaror (77/101/EEG) jämte ändringar gäller marknadsföring av och kvalitetsfordringar beträffande fodermedel som används som sådana i husdjurskötseln. Medlemsstaterna kan tillämpa bestämmelserna i direktivet också på foderråvaror som används vid tillverkning av foderblandningar. Syftet med direktivet är att främja en hög kvalitet på fodermedlen samt att främja fri rörlighet för dem inom gemenskapens territorium.

Enligt de allmänna kvalitetsfordringarna i direktivet skall de fodermedel som marknadsförs vara hälsosamma, äkta och till kvaliteten handelsdugliga och de får inte medföra fara för människor eller djur. Fodermedel får inte heller marknadsföras på ett vilseledande sätt. Närmast för att märkningarna som används vid marknadsföringen skall förenhetligas ingår i direktivet en förteckning över de vanligaste fodermedlen som finns till salu inom gemenskapen. Förteckningen innehåller en beskrivning av fodermedlen och i vissa fall kvalitetsfordringar beträffande dem samt obligatoriska och frivilliga krav på påskrifter och förpackningar. När fodermedel marknadsförs skall det namn som anges i förteckningen användas för dem i varudeklarationen. Marknadsföringen av fodermedel som inte införts i förteckningen får dock inte hindras, så länge dessa uppfyller de kvalitetsfordringar som nämns i direktivet.

Direktivet innehåller också bestämmelser om tillåtna avvikelser från de angivna näringsämneshalterna samt om ordnande av övervakning. Marknadsföringen av fodermedel som uppfyller kraven i direktivet får inte hindras.

EG:s fodermedelsförteckning uppstår rikligt med sådana fodermedel som inte har godkänts som fodermedel i Finland. Definitionen av begreppet fodermedel avviker från den gällande finländska definitionen så till vida att i EG kan ett fodermedel innehålla små mängder tillsatsämnen, medan ett sådant fodermedel hos oss i princip anses vara en foderblandning. Beträffande kraven på påskrifter avviker bestämmelserna betydligt från varandra vad gäller angivande av fodermedlens smältbarhet och energivärden. EG kräver inte att dessa uppgifter skall anges, medan det i Finland har ansetts viktigt att deklarerera dem. I systemen för beräkning av fodervärden iaktas enligt direktivet de nationella systemen med undantag av beräkningssättet för energivärdet hos fjärdarfoder till dess ett enhetligt system godkänns.

EES-avtalet innebär att EG:s fodermedelsförteckning och de krav som den ställer tillämpas i Finland. Det förfarande som nu gäller i fråga godkännande och som grundar sig på fodermedelslagen måste ändras och användningen av olika slag av fodermedel måste tillåtas i större utsträckning än tidigare. Fodermedelslagen måste, förutom att den ändras vad gäller förfarandet i fråga om godkännande, delvis ändras också bl.a. vad gäller stadgandena om definition av begreppet fodermedel, de uppgifter som skall delges köparna och påskrifter samt import och övervakning.

Marknadsföring av foderblandningar

Rådets direktiv om marknadsföring av foderblandningar (79/373/EEG) jämte ändringar gäller marknadsföring av foderblandningar och kvalitetsfordringar beträffande dem. Syftet med direktivet är att främja en hög kvalitet på foderblandningarna och den fria handeln med dem inom gemenskapen.

Direktivet innehåller en definition av begreppet foderblandning och allmänna kvalitetsfordringar beträffande foderblandningar samt krav på påskrifter och förpackningar. Enligt kraven på förpackningar får foderblandningar marknadsföras bara i förseglade förpackningar eller behållare. Undantag har beviljats genom

kommissionens direktiv om tillstånd i vissa fall för marknadsföring av foderblandningar i oförseglade förpackningar eller containrar (80/511/EEG). Kraven på påskrifter är obligatoriska eller frivilliga och krav på angivande av andra uppgifter än sådana som nämns i direktivet kan i princip inte ställas ("sluten säkerhet"). Detta innebär att det inte kan krävas att t.ex. mängden av de råvaror som ingår i en foderblandning skall deklarerar. Man kan kräva eller tillåta att energivärdet för en foderblandning uppges bara om en sådan uppgift varit obligatorisk eller tillåten i medlemsstaten vid den tidpunkt då direktivet utfärdats. Vid uträkningen av energivärdena följs de nationella beräkningssystemen till dess gemenskapen godkänner ett gemensamt beräkningssätt. Ett sådant beräkningssätt har tills vidare godkänts bara beträffande foderblandningar för fjäderfä genom kommissionens direktiv om fastställande av metod för beräkning energivärdet i foderblandningar till fjäderfä (91/357/EEG). Direktivet innehåller dessutom bestämmelser om tillåtna avvikelser från de angivna halterna samt bestämmelser om anordnande av övervakningen. Enligt direktivet är syftet att i fortsättningen godkänna en lista över sådana fodermedel vilkas användning i fodermedel måste förbjudas av hälsoskäl (negativ lista). Marknadsföringen av sådana varor som uppfyller kraven i direktivet får inte hindras.

Till direktivet hänför sig kommissionens direktiv om sällskapsdjur (82/475/EEG) och kommissionens direktiv om fastställande av gruppbeteckningar för råvaror som får användas vid märkning av foderblandningar till andra djur än sällskapsdjur (91/357/EEG). I direktiven uppräknas de benämningar på fodermedelsgrupper som kan användas i uppgifterna om sammansättningen hos foderblandningar i stället för att man uppger enskilda råvaror.

De krav som den gällande finska fodermedelsgästiftningen ställer på uppgifter som skall meddelas köparen och på märkning av foderblandningar är betydligt strängare än EG-kraven. Hos oss används alltså s.k. "öppen säkerhet". Lagstiftningen avviker också beträffande definitionen av begreppet foderblandning. I Finland ingår stadganden om angivande av energivärdet hos foderblandningar för närvarande i 9 § fodermedelsförordningen och jordbruksstyrelsen har meddelat föreskrifter om sätten att beräkna energivärdena. Dessa

föreskrifter bör ändras med anledning av direktivet om fastställande av metod för beräkning av energivärdet i foderblandningar till fjäderfä. För tillfället har vi inga separata stadganden om märkning av foderblandningar för sällskapsdjur.

Med anledning av direktiven bör fodermedelslagen ändras bl.a. vad gäller stadgandena om definition av begreppet foderblandning, påskrifter, förpackande samt införsel och övervakning. I huvudsak genomförs direktiven genom föreskrifter på lägre nivå som meddelas med stöd av de bemyndiganden som intas i lagen.

Vissa produkter som används för utfodring av djur

I rådets direktiv om vissa produkter som används i djurfoder (82/471/EEG) jämte ändringar gäller upphettade mikroproteinfoder som används som proteinkälla vid utfodring av djur samt NPN-föreningar vilka innehåller kväve av icke-proteinursprung. I direktivet uppräknas de tillåtna produkterna. Syftet med direktivet är att genom att harmonisera lagstiftningen avlägsna hinder för handeln med proteinkällor som på grund av sitt näringsvärde lämpar sig att användas i fodermedel och för handeln med fodermedel som innehåller dessa proteinkällor och att å andra sidan säkerställa att användningen av dessa produkter inte medför fara för djurs eller människors hälsa.

Enligt direktivet får de produkter som nämns i bilagan eller fodermedel som innehåller dessa marknadsföras endast om de uppfyller de krav på sammansättning, renhet, fysikalisk-kemiska och biologiska egenskaper som nämns i bilagan. Tillverkarna har rätt att i begränsad utsträckning betrakta de uppgifter de gett som konfidentiella. I direktivet beaktas också möjligheten att snabbt begränsa användningen av en produkt, om den medför fara för människors eller djurs hälsa. Utgående från bestämmelserna har EG-kommissionen bl.a. genom sitt beslut 85/382/EEG bestämt att medlemsstaterna skall förbjuda fodermedelsanvändningen av *Candida*-jästsvampar som odlats med hjälp av n-alkaner. Marknadsföring av produkter som uppfyller kraven får inte hindras.

Direktivet hänför sig till rådets direktiv om fastställande av riktlinjer för bedömning av

vissa produkter som används i djurfoder (83/228/EEG). I detta meddelas anvisningar om vilka uppgifter och utredningar som skall ges beträffande nya produkter som godkänns att upptas i produktförteckningen. Syftet med direktivet är att göra det möjligt att identifiera och bestämma produkten samt att utvärdera dess utfodringsegenskaper och effekt samt sanitära omständigheter. Enligt direktivet skall medlemsstaterna bestämma att de dokument som gäller nya produkter skall uppgöras enligt anvisningarna i direktivet.

I Finland har de produkter som avses i direktivet för närvarande inte klassificerats såsom en grupp för sig, utan de behandlas i vår gällande lagstiftning som fodermedel eller tillsatssämnen för fodermedel. Alla produkter som nämns i direktivet har inte hos oss godkänts för användning som fodermedel eller tillsatssämnen för fodermedel, så föreskrifterna måste till denna del kompletteras och å andra sidan används det i Finland vissa sådana produkter som EG inte har godkänt för användning. Beträffande dessa produkter har i EES-avtalet överenskommit om en motsvarande övergångsperiod och godkännandeprocédur som den som refererats ovan i fråga om tillsatssämnen. Anvisningarna för utvärdering av nya produkter motsvarar med några få undantag de gällande föreskrifterna i Finland, men de är betydligt mera detaljerade. Som en ändring på lagnivå kräver direktiven bl.a. att stadganden om bemyndigande tas in i fodermedelslagen samt dessutom ändringar av stadgandena om införsel och övervakning av fodermedel.

Största tillåtna halter av menliga ämnen och produkter i fodermedel

Rådets direktiv om fastställande av tillåtna maximihalter av främmande ämnen och produkter i foder (74/63/EEG) jämte ändringar gäller största tillåtna halter av menliga ämnen i fodermedel. Syftet med direktivet är att genom att harmonisera bestämmelserna avlägsna sådana handelshinder som baserar sig på medlemsstaternas olika krav. Syftet är dessutom att hålla halterna av menliga ämnen i fodermedel så låga att de inte medför risker för djurs eller människors hälsa genom att animaliska produkter används. Direktivet gäller inte menliga mikro-organismer, men bestämmelser-

na om dem skall beaktas när direktivet tillämpas.

Direktivet innehåller en förteckning över största tillåtna halter av menliga ämnen i fodermedel samt bestämmelser om de undantagsfall där de maximala halterna får överskridas. Direktivet tillåter att medlemsstaterna temporärt sänker de fastställda maximala halterna eller förbjuder användningen av något menligt ämne i fodermedel, om ämnet medför fara för djurs eller människors hälsa. Medlemsstaterna har också möjlighet att på lokala grunder tillåta en avvikelse från de tillåtna maximala halterna när fodermedlet både produceras och används på en och samma gård, förutsatt att användningen inte medför sanitära olägenheter.

De stadganden om menliga ämnen som gäller i Finland motsvarar till sina principer bestämmelserna i direktivet. Enligt 7 § i den gällande fodermedelslagen får fodermedel inte innehålla sådana mängder menliga eller skadliga ämnen eller organismer att användning enligt bruksanvisningarna på grund därav kan orsaka kvalitetsfel hos animaliska produkter eller skada människor, djur eller natur. Bestämmelser om största tillåtna halter av menliga ämnen i fodermedel ingår i statens lantbrukskemiska anstalts beslut (D 425/87), som i huvuddrag motsvarar bestämmelserna i direktivet. Direktivet genomförs genom föreskrifter på lägre nivå med stöd av ett fullmaktstads-gande som tas in i fodermedelslagen. Direktivet kräver att vissa ändringar görs också bl.a. i de stadganden om införsel och övervakning som ingår i fodermedelslagen.

Animaliska fodermedel

Rådets direktiv om fastställande av veterinära bestämmelser för kvittblivning och bearbetning av animaliskt avfall och för att släppa ut detta på marknaden samt förebyggande av patogener i foder av animaliskt ursprung och om ändring av direktiv 90/425/EEG (90/667/EEG) gäller användningen av lämningar av djur som foder och förhindrande av förekomsten av sjukdomsalstrare i animaliska fodermedel och fodermedel som innehåller fisk. Det förutsätter bl.a. tillståndsförfarande för destruktionsanläggningarna samt hygienkrav på verksamheten och slutprodukten. Avsikten är att delvis genomföra direktivet med stöd av

fodermedelslagen, varvid det också till dessa delar övervakas av tillsynsmyndigheterna enligt fodermedelslagen. Avsikten är att med stöd av lagen utfärda bestämmelser om hur tillverka-

rens tillsyn skall ordnas och om kvalitetskraven på slutprodukten. För att bestämmelserna skall kunna utfärdas förutsätts stadganden om betydande i fodermedelslagen.

DETALJMOTIVERING

1. Motivering till lagförslaget

1 kap. Allmänna stadganden

1 §. *Syfte.* Syftet med den föreslagna lagen är att främja utbudet och användningen av trygga foderfabrikat av hög kvalitet som är lämpliga för husdjursproduktionen i Finland och att se till att tillräckliga uppgifter om foderfabrikaten lämnas dem som köper eller annars använder produkterna. Syftet är att foderfabrikaten på marknaden skall uppfylla de stadgade kvalitetskraven och vara lämpade för sitt ändamål. Foderfabrikaten får inte heller innehålla sådana mängder menliga eller farliga ämnen eller organismer att användningen av dem kan försaka skada för människor, djur eller övrig natur. Målet är särskilt att övervaka att foderfabrikaten är trygga med avseende på livsmedelskvaliteten och miljön.

Ur köparens synvinkel är det viktigt att han får tillräckliga uppgifter om foderfabrikaten som marknadsförs t.ex. när det gäller näringsämnen, sammansättning, egenskaper, hållbarhet, ålder samt ändamål och användningsätt. På så sätt kan han undvika ekonomiska förluster som försakas bl.a. av oändamålsenliga fabrikat. Begreppen köpare och användare skall för lagens syfte uppfattas vidsträckt, varvid bl.a. privatkonsumenter och jordbrukare samt offentliga samfund och näringsidkare hör till dem som skall skyddas.

Lagen är primärt tvingande. Om foderfabrikatens kvalitet och andra egenskaper eller om krav på märkning och förpackning eller andra krav som ställs på dem får inom lagens tillämpningsområde inte fritt överenskommas.

2 §. *Tillämpningsområde.* Lagens tillämpningsområde innefattar enligt 1 mom. marknadsföring, import och sådan tillverkning som sker med tanke på marknadsföring av alla foderfabrikat dvs. fodermedel, vissa produkter som används i djurfoder, tillsatsämnen för

fodermedel och foderblandningar. Tillämpningsområdet motsvarar till denna del tillämpningsområdet i gällande lag med den skillnaden att vissa produkter som används till utfodring av djur inte i gällande lag bildar en egen grupp utan räknas till fodermedel eller tillsatsämnen för fodermedel. Enligt förslaget skall lagen dessutom i begränsad omfattning tillämpas på den tillverkning och användning av foderfabrikat som sker på lantgårdarna. Användningen på lantgårdarna omfattas av lagen när det gäller stadgandena om tillsatsämnen för fodermedel och vissa produkter som används i djurfoder samt kraven som gäller dessa, med undantag av kraven i fråga om påskrift och förpackning. Dyliga stadganden är de som gäller förteckningar över och övriga krav på dessa ämnen eller produkter i 5 § 1 mom. och 6 § 1 mom., förfarandet vid godkännande enligt 6 § 3 mom. samt kraven på bokföring och anmälan, de tillfälliga begränsningarna enligt 8 § i fråga om förteckningarna samt övergångsstadgandet i 29 § 1 mom. Även stadgandena om menliga ämnen och organismer i 9 § skall tillämpas på den användning som sker på lantgårdarna. Den föreslagna utvidgningen av tillämpningsområdet motsvarar principerna i EG:s direktiv.

Med marknadsföring avses i paragrafen utbud, försäljning och övrig marknadsföring, som t.ex. reklam och annan säljfrämjande verksamhet, av foderfabrikat.

Utänför lagens tillämpningsområde lämnas i 2 mom. foderfabrikat som används i djurförsök vid forskningsanstalter samt exportvaror och transitogods som införs i landet. Exporten till det Europeiska ekonomiska samarbetsområdet utgör emellertid ett undantag eftersom EG:s system i så fall kräver att övervakning ordnas. En tillämpning av stadgandet förutsätter att bruksändamålet och i fråga om exportvaror dessutom exportlandet klart framgår av påskrifterna. Då det är fråga om transitogods

som införs i landet kan anteckningarna likväl göras i de handlingar som gäller fabrikkatet. Kraven grundar sig på EG:s direktiv. Med transitogods som införs i landet avses i stadgandet transport av foderfabrikat från en stat till en annan via Finland utan att fabrikkatet i något skede enligt tullstadgandena importeras till Finland.

Motsvarande begränsningar av tillämpningsområdet ingår, med undantag av ändringen som gäller EES-export, också i nuvarande foderlagstiftning, dels i fodermedelslagen, dels i fodermedelsförordningen. Det går emellertid inte längre att lämna utanför lagstiftningen t.ex. kulturväxters omalda frön, rötter, strån eller andra växtdelar, färsk fisk eller fodermedel tillverkade av färsk fisk utan torkning eller tillsats av andra ämnen, obehandlade biprodukter från inhemska slakterier, inhemska djurfoder som säljs i minuthandeln eller rester av födoämnen som från produktionsanläggningar säljs direkt till djurägare eller fodermedel för djur i zoologiska trädgårdar, produkter avsedda för andra sällskapsdjur än hundar och katter eller för andra vilda djur än fåglar eller importerade partier som väger mindre än 50 kilogram och som är avsedda för något annat än försäljning, eftersom dylika produkter inte heller lämnats utanför EG-direktivens tillämpningsområde.

I 2 mom. preciseras på vilket sätt fodermedelslagen förhåller sig till lagen om djursjukdomar (55/80). Avsikten är att lagen om djursjukdomar tillämpas också i fortsättningen utan hinder av den lag som nu föreslås. I fodermedelslagen skall enligt förslaget stadgas bl.a. om kvaliteten på foderfabrikat och om högsta tillåtna mängd menliga ämnen i foderfabrikat men inte om åtgärder för bekämpande och förebyggande av djursjukdomar.

3 §. *Definitioner* Det föreslås att lagförslagets viktigaste begrepp definieras i denna paragraf, dvs. foderfabrikat, fodermedel, vissa produkter som används i djurfoder, tillsatsämnen för fodermedel, foderblandningar och menliga ämnen. För att precisera dessa begrepp föreslås även definitionerna på råvara, förblandning, helfoder, kompletteringsfoder och dagsranson ingå i stadgandet. Definitionerna motsvarar i princip definitionerna i EG:s direktiv. I definitionen på fodermedel har man dock utöver de i EG reglerade fodermedlen som används i befintligt skick tagit med fodermedel som

används i foderblandningar. EG:s direktiv om fodermedel möjliggör ett dylikt arrangemang.

De föreslagna definitionerna skiljer sig från Finlands nuvarande definitioner främst i det att fodermedel inom EG kan innehålla små mängder tillsatsämnen medan ett sådant fabrikkat hos oss hittills har betraktats som foderblandning. Ändringen påverkar också definitionen på foderblandning. Enligt förslaget skall foderfabrikat definieras som ett övergripande begrepp med vilket alla produkter inom lagens tillämpningsområde avses.

2 kap. Tillverkning, marknadsföring och import av foderfabrikat

4 §. *Fodermedel.* I paragrafen stadgas om marknadsföringen av fodermedel. Enligt förslaget skall utgångspunkten för regleringen utgöras av jord- och skogsbruksministeriets förteckning över fodermedel (1 mom. 1 punkten), men även andra fodermedel som uppfyller de i lag stadgade kraven skall få marknadsföras (1 mom. 2 punkten). Förslaget motsvarar principerna i direktivet om marknadsföring av foderåvaror (77/101/EEG). Enligt gällande fodermedelslag godkänner jord- och skogsbruksministeriet fodermedlen som skall saluföras och endast fodermedel som nämns i förteckningen får saluföras.

Enligt 2 mom. meddelar jord- och skogsbruksministeriet föreskrifter om grunderna för vilka fodermedel som skall upptas i förteckningen, uppgifterna som skall lämnas i ansökan och om ansökningsförfarandet. Avsikten är att alla fodermedel som finns i EG:s förteckning över fodermedel skall införas i denna förteckning (bilaga till sistnämnda direktiv, del B) liksom även kraven som gäller dessa. Även de ändringar som görs i EG:s förteckning efter det att EES-avtalet trätt i kraft beaktas under förutsättning att de har godkänts som EES-författningar enligt det förfarande som fastställts i EES-avtalet. Meningen är att införa i förteckningen även andra fodermedel än de som nämns i EG:s förteckning förutsatt att de är lämpliga för sitt ändamål. Jord- och skogsbruksministeriet beslutar också om kraven beträffande dessa fodermedel. Jord- och skogsbruksministeriet kan införa fodermedel i förteckningen på ansökan eller utan ansökan.

Det föreslås vidare att 2 mom. skall innehålla ett stadgande om att endast den benämning

som används i förteckningen får användas om fodermedel som införts i förteckningen och i denna motsvarar en viss beskrivning av ett fodermedel. Stadgandet motsvarar stadgandena i direktivet om marknadsföring av foderråvaror.

Del A i bilagan till direktiv 77/101/EEG innehåller vissa allmänna kvalitetskrav som skall ställas på fodermedel som marknadsförs. Sådana krav är bl.a. kraven på högsta tillåtna mängd bindemedel i fodermedel samt kraven på äkthet. Avsikten är att kraven skall träda i kraft genom föreskrifter på lägre nivå och ett bemyndigande som gäller denna fråga ingår i 3 mom. Enligt stadgandet får endast sådana fodermedel som uppfyller kvalitetskraven importeras eller marknadsföras eller tillverkas för marknadsföring.

5 §. *Vissa produkter som används i djurfoder.* Det föreslås att i denna paragraf stadgas om marknadsföringen av vissa produkter som används i djurfoder. Enligt lagens paragraf om definitioner avses med dessa produkter sådana produkter som är tillverkade genom diverse tekniska processer och som direkt eller indirekt fungerar som proteinkälla samt är avsedda att användas som foderfabrikat eller i foderfabrikat. I praktiken är det fråga om mikroproteinprodukter och aminosyror. Dessa produkter bildar inte någon skild grupp i gällande fodermedelslag, utan de har behandlats som fodermedel eller tillsatsämnen för fodermedel. Den nya indelningen grundar sig på EG:s fodermedelsdirektiv av vilka direktivet om vissa produkter som används i djurfoder gäller marknadsföring av produkterna i fråga.

Enligt 1 mom. får endast sådana produkter som jord- och skogsbruksministeriet har infört i sin förteckning och som uppfyller de krav som i förteckningen ställs på produkterna importeras, marknadsföras, tillverkas för marknadsföring eller tillsätts i foderfabrikat som marknadsförs eller importeras. Samma skall enligt förslaget gälla för den användning och tillsättande av dessa produkter i foderfabrikat som sker på gårdsbruksenheter. Förslaget 29 § innehåller övergångsarrangemang som gäller detta stadgande.

Enligt 2 mom. skall jord- och skogsbruksministeriet meddela föreskrifter om grunderna för införandet i förteckning. Avsikten är att i förteckningen skall införas de produkter som finns uppräknade i EG:s motsvarande förteckning (bilaga till sistnämnda direktiv), sådan

denna bilaga lyder i EES-avtalet. Även de ändringar som görs i EG:s förteckning efter att EES-avtalet har trätt i kraft skall beaktas förutsatt att de har blivit godkända som EES-rättsakter enligt det förfarande som fastställts i EES-avtalet. Andra produkter kan inte enligt EG:s system införas i förteckningen, och jord- och skogsbruksministeriet skulle således inte i praktiken ha någon prövningsrätt när det gäller förteckningen. Regleringen följer principerna i direktivet om vissa produkter som används i djurfoder. Avsikten är att också de krav som förteckningen innehåller skall fastställas så att de motsvarar kraven i EG:s förteckning. Kraven gäller bl.a. produktens sammansättning, renhet samt fysikalisk-kemiska och biologiska egenskaper.

Inom EG:s system beslutar enligt det i direktivet föreskrivna förfarandet kommissionen eller rådet om en ny produkt skall godkännas för bilagan till direktivet. En produkt kan upptas på förteckningar i medlemsstaterna först efter det att den har blivit godkänd för bilagan till direktivet. Rådets direktiv om fastställande av riktlinjer för bedömning av vissa produkter som används i djurfoder (83/228/EEG) innehåller anvisningar om de uppgifter och upplysningar som krävs av en ny produkt som skall godkännas för förteckningen. Ikraftträdandet av anvisningarna och arrangemangen kring anmälningsförfarandet förutsätter ett stadgande om bemyndigande också i Finlands fodermedelslag. Stadgandet ingår i den föreslagna paragrafens 2 mom. Det föreslås att jord- och skogsbruksministeriet skall bli normgivare. Ansökan skall ställas till EG-kommissionen men jord- och skogsbruksministeriet ser till att den tillställs EG-kommissionen.

6 §. *Tillsatsämnen för fodermedel.* Paragrafen innehåller stadganden om marknadsföringen av tillsatsämnen för fodermedel. Enligt paragrafens 1 mom. får endast sådana tillsatsämnen som nämns i jord- och skogsbruksministeriets förteckningar importeras, marknadsföras, tillverkas för marknadsföring eller tillsätts i foderfabrikat som marknadsförs eller importeras. Det samma skall enligt förslaget gälla för den användning av tillsatsämnen och tillsättandet av dessa ämnen i foderfabrikat som sker på lantgårdarna. Tillsatsämnena skall dessutom uppfylla de i förteckningarna uppställda kraven, såsom beskrivningen av tillsatsämnet eller minimi- och maximihalt samt de krav som

jord- och skogsbruksministeriet i övrigt ställer på tillsatsämnen, t.ex. koncentrat. Enligt förslaget skall det finnas två förteckningar, en egentlig förteckning över tillsatsämnen och en förteckning över tillsatsämnen som får marknadsföras med tillstånd gällande för en viss tid. Förslagets 29 § innehåller övergångsarrangemangen som gäller detta stadgande.

Enligt 2 mom. skall jord- och skogsbruksministeriet meddela föreskrifter om grunderna för införandet i förteckningar över tillsatsämnen. Avsikten är att i förteckningarna skall införas de tillsatsämnen för fodermedel som finns i EG:s motsvarande förteckningar vilka ingår i bilagorna I och II till direktivet om fodertillsatser, sådana bilagorna lyder i EES-avtalet. Man skall dock ta hänsyn till de undantag som har överenskommit i EES-avtalet i fråga om tillväxtreglering och antibiotika. I direktivets bilaga I räknas de godkända tillsatsämnena upp jämte begränsningarna i fråga om användningen av dem och i bilaga II räknas de tillsatsämnen upp som får marknadsföras med tillstånd gällande för en viss tid jämte giltighetstiden. Avsikten är att även de ändringar som görs i bilagorna till direktivet efter det att EES-avtalet trätt i kraft skall finnas med i förteckningarna, förutsatt att de har blivit godkända som EES-rättsakter enligt det förfarande som fastställts i EES-avtalet. Andra tillsatsämnen än de som godkänts inom EG kan inte enligt EG:s system införas i förteckningarna. Jord- och skogsbruksministeriet skulle således inte i praktiken ha någon prövningsrätt i denna fråga. Principen motsvarar stadgandena i sistnämnda direktiv.

Inom EG:s system beslutar EG-kommissionen eller rådet enligt det förfarande som fastställts i direktivet om fodertillsatser om ett nytt tillsatsämne eller ett nytt användningssätt för ett ämne skall godkännas för direktivets bilagor I och II. Först efter det att direktivets bilaga har ändrats kan motsvarande ändring göras i medlemsländernas förteckningar. Direktivet om fastställande av riktlinjer för bedömning av tillsatser i djurfoder (87/153/EEG) innehåller anvisningar om de uppgifter och upplysningar som krävs för ett tillsatsämne som skall godkännas eller för ett nytt användningssätt. Kraven i anvisningarna gäller igenkänning och beskrivning av ett tillsatsämne, förhållandena i vilka tillsatsämnet används och beskrivning av metoderna för definiering samt undersökningar om tillsatsämnets effekt och

säkerhet vid användning och eventuella specialutredningar av de enskilda tillsatsämnena. Ikraftträdandet av anvisningarna och arrangemangen kring anmälningsförfarandet förutsätter ett fullmaktsstadgande också i Finlands fodermedelslag. Enligt förslaget skall stadgandet intas i 2 mom. och jord- och skogsbruksministeriet föreslås bli normgivare. I praktiken skall ansökas riktas till EG-kommissionen men jord- och skogsbruksministeriet ser till att den tillställs EG-kommissionen.

I direktivet om fodertillsatser ställs speciella krav på framställning och förmedling av vissa tillsatsämnen. Stadgandena säger att vissa tillsatsämnen såsom antibiotika, coccidiostatika och andra tillsatsämnen av läkemedelstyp eller förblandningar och foderblandningar som innehåller sådana tillsatsämnen får marknadsföras endast om tillverkaren eller förmedlaren uppfyller vissa villkor och krav som nämns i bilaga III till direktivet. Enligt direktivet skall myndigheterna årligen före den 30 november publicera en förteckning över näringsidkare som uppfyller kraven samt därefter före årets slut sända förteckningen till EG-kommissionen och medlemsländerna för kännedom. Det föreslås att 3 mom. skall innehålla stadganden om hur man i Finland skall förfara i enlighet med direktivet då man godkänner och gör upp förteckningar. Enligt förslaget skall jordbruksstyrelsen sköta förteckningen. Jord- och skogsbruksministeriet skall meddela föreskrifter om grunderna för att bli godkänd för förteckningen, dvs. om de villkor och krav som i enlighet med direktivet skall ställas på tillverkare och förmedlare samt om de uppgifter som skall lämnas i ansökan och om anmälningsförfarandet. Ministeriet skall också specificera de tillsatsämnen på vars tillverkning och förmedling stadgandet tillämpas.

Direktivet om fodertillsatser innehåller även speciella krav på bokföringen av de foderfabrikat som avses ovan. Enligt förslaget skall ett bemyndigande att meddela de aktuella föreskrifterna ingå i den sista meningen i paragrafens 3 mom. Det föreslås att ministeriet också skall kunna meddela föreskrifter om på vilket sätt dessa uppgifter skall meddelas.

7 §. *Foderblandningar.* Enligt förslaget skall i paragrafen stadgas om marknadsföringen av foderblandningar. Enligt 1 mom. får en foderblandning som importeras, marknadsförs eller tillverkas för marknadsföring innehålla endast sådana fodermedel som avses i 4 § 1 mom., 5 §

1 mom. eller 6 § 1 mom., vissa produkter som används i djurfoder samt tillsatssämnen för fodermedel som uppfyller de krav som stadgats eller uppställts för dem. Marknadsföringen av fodermedel skall således inte bindas vid en särskild förteckning utan kraven föreslås gälla foderblandningarnas råvaror. Stadgandet motsvarar principerna i direktivet om marknadsföring av foderblandningar.

Detta direktiv, ändrat genom direktiv 90/44/EEG, innehåller vissa kvalitetskrav på foderblandningar t.ex. i fråga om järnhalten. För att dessa bestämmelser skall träda i kraft föreslås att i paragrafens 1 mom. ytterligare intas ett fullmaktstadgande enligt vilket jord- och skogsbruksministeriet uppställer kvalitetskrav för foderblandningar. Alla varor som marknadsförs, importerar och tillverkas för marknadsföring skall uppfylla dessa krav.

Direktiv 90/44/EEG innehåller ett stadgande enligt vilket avsikten inom EG är att godkänna en lista över råvaror vars användning måste förbjudas av hälsoskäl (negativ lista). En dylik lista har redan godkänts genom kommissionens beslut 91/516/EEG. Beslutet ingår inte ännu i EES-avtalet men man förhandlar om att omfatta det även i EFTA-länderna enligt det förfarande som fastställts i EES-avtalet. Enligt förslaget ingår ett bemyndigande att utfärda en negativ lista eller att meddela motsvarande föreskrifter i paragrafens 2 mom.

I direktivet om marknadsföring av foderblandningar definieras flera typbenämningar på foderblandningar. En del av definitionerna ingår i den föreslagna lagens 3 § men en definiering av t.ex. mineral- och melassfoder kräver ett fullmaktstadgande i fodermedelslagen. Stadgandet ingår i den föreslagna paragrafens 3 mom. Motsvarande bestämmelser har utfärdats även med stöd av gällande fodermedelslag. Det föreslås att jord- och skogsbruksministeriet skall fungera som normgivare och enligt förslaget skall ministeriet höra foderindustrin innan bestämmelser utfärdas.

8 §. *Tillfälliga begränsningar.* Marknadsföringen av tillsatssämnen för fodermedel och vissa produkter som används för utfodring av djur är i 5 och 6 §§ i lagförslaget bunden till de förteckningar över fabrikat som publiceras av jord- och skogsbruksministeriet och till de krav som nämns i förteckningarna. I den aktuella paragrafen föreslås ett stadgande om möjlighet att tillfälligt begränsa marknadsföringen av dessa produkter eller ämnen. Förutsättningen

är att produkten eller tillsatssämnet på basis av nya rön inom forskningen eller en omvärdering av förefintliga uppgifter kan antas orsaka fara för människors eller djurs hälsa eller, om det är fråga om tillsatssämnen, för miljön. Med stöd av stadgandet kan användningen av en produkt eller ett tillsatssämne som ingår i en förteckning helt förbjudas eller begränsas t.ex. genom att den största tillåtna halten av produkten eller tillsatssämnet bestäms eller genom att den största tillåtna halten minskas. Direktivet om fodertillsatser och direktivet om vissa produkter som används i djurfoder möjliggör en tillfällig begränsning.

Beslut om en begränsning fattas enligt förslaget av jord- och skogsbruksministeriet. Ministeriet skall i praktiken fatta beslutet tills vidare, varefter det enligt direktiven i fråga skall bringas till EG-kommissionens och medlemsstaterna kännedom för det förfarande som stadgas i direktiven. Vid detta förfarande besluts huruvida undantaget är motiverat och huruvida det kan fortgå.

9 §. *Menliga ämnen och organismer.* Enligt den gällande finska fodermedelslagen får foderfabrikat inte innehålla sådana mängder menliga eller skadliga ämnen eller organismer att användning enligt bruksanvisningarna på grund därav kan orsaka kvalitetsfel hos animaliska produkter eller skada människor, djur eller natur. Ett motsvarande stadgande föreslås också i den nya fodermedelslagen. Det är fråga om minimikrav som alla varor som importerar, marknadsförs och tillverkas skall uppfylla. Menliga eller skadliga ämnen eller organismer enligt stadgandet är t.ex. mögelgifter som förtorsakar förgiftningstillstånd, tungmetaller och salmonellabakterier. Inom EG finns inga direktiv som allmänt gäller foderfabrikats hygien, t.ex. om salmonellahalten, men i Finland anses kravet vara viktigt.

Enligt 2 mom. meddelar jord- och skogsbruksministeriet närmare föreskrifter om högsta tillåtna mängd menliga ämnen och organismer i foderfabrikat. Avsikten är att föreskrifterna gällande menliga ämnen skall motsvara bilagan till EG:s motsvarande direktiv om fastställande av tillåtna maximihalter och främmande ämnen och produkter. I bilagan uppräknas menliga ämnen samt de största tillåtna halterna av dem i foderfabrikat samt de tillåtna avvikelserna från bestämmelserna. Direktivets bestämmelser motsvarar huvudsakligen de största tillåtna halter som nu iaktas i Finland

och om vilka bestäms genom statens lantbrukskemiska anstalts beslut (D 425/87). Beträffande menliga organismer är avsikten också att bestämma de största tillåtna halterna, som i fråga om animaliska produkter som används som foder baserar sig på direktivet om bearbetning av animaliskt avfall till foder.

10 §. *Märkning*. Enligt gällande lag skall köparen lämnas garantibevis över foderfabrikatet. I garantibeviset skall ingå de uppgifter som stadgas i lagen och förordningen. Stadgandet är centralt för lagens syfte. Det föreslås nu att stadgandena om garantibevis ändras så att i lagen intas i stället för det detaljerade innehållet i garantibeviset endast ett stadgande om bemyndigande att genom föreskrifter på lägre nivå utfärda närmare bestämmelser om märkning.

Det föreslagna bemyndigandet ingår i 1 mom. Enligt det bestämmer jord- och skogsbruksministeriet vilka uppgifter som skall lämnas köparen. Detta gäller både sådana uppgifter som det är obligatoriskt och sådana som det är frivilligt att lämna liksom även tilläggsuppgifter som eventuellt lämnas i samband med dem. Ministeriet kan dessutom meddela föreskrifter om grunderna för vilka uppgifter som skall lämnas, t.ex. om beräkningsgrunderna för fodermedels energivärde, samt om de begrepp som skall användas i informationen.

Avsikten är att kraven på uppgifter skall fastställas så att de motsvarar EG:s fodermedelsdirektiv, av vilka största delen också innehåller krav på märkning. Det föreslås samtidigt att garantibevisets namn ändras till varudeklaration, vilket bättre motsvarar de uttryck som används i direktiven.

Kraven på påskrifter i direktiven är obligatoriska eller frivilliga och krav på angivande av andra uppgifter än sådana som nämns i direktivet kan i princip inte ställas ("sluten säkerhet"). Detta innebär att det inte kan krävas att t.ex. mängden av de råvaror som ingår i en foderblandning skall deklarerar och att man kan kräva eller tillåta att energivärdet för fodermedel uppges endast i begränsad omfattning. Vid uträkningen av energivärdena följs i princip de nationella beräkningssystemen till dess gemenskapen godkänner ett gemensamt beräkningssätt. Ett sådant beräkningssätt har tills vidare godkänts bara beträffande foderblandningar för fjäderfä. I Finland tillämpas för närvarande s.k. "öppen säkerhet", dvs. de

märkningskrav som gäller hos oss är betydligt strängare än EG:s krav.

Paragrafens 2 mom. innehåller stadganden om märkningssätt. Stadgandet motsvarar till sina principer kraven i EG:s fodermedelsdirektiv. Enligt stadgandet skall varudeklarationen i huvudsak tryckas på eller fästas på foderfabrikatsförpackningen eller -behållaren. Undantag utgör dock varor i lösvikt, vars märkningar även kan göras i de handlingar som följer med varan, som t.ex. i följesedeln eller i forsedeln. Jord- och skogsbruksministeriet meddelar närmare föreskrifter om hur märkningarna skall göras. Avsikten är att även dessa föreskrifter skall följa motsvarande bestämmelser i EG-direktiven.

Enligt 2 mom. fastställer jord- och skogsbruksministeriet även hur mycket de värden som uppgetts får avvika från det värde som konstaterats vid granskningen. Toleranserna i fråga ingår i EG:s fodermedelsdirektiv och avsikten är att de skall fastställas att motsvara nämnda avvikelser.

11 §. *Förpackningsbestämmelser*. EG:s fodermedelsdirektiv innehåller flera stadganden om förpackning av foderfabrikat. För att dessa bestämmelser skall träda i kraft föreslås att i paragrafen intas ett stadgande om bemyndigande att genom föreskrifter på lägre nivå utfärda sådana bestämmelser. Det föreslås att jord- och skogsbruksministeriet även i detta fall skall fungera som normgivare.

Förpackningskrav har inom EG ställts t.ex. på foderblandningar genom direktivet om marknadsföring av foderblandningar och på tillsatsämnen för fodermedel genom direktivet om fodertillsatser. Enligt bestämmelserna kan det i regel tillåtas att foderblandningar, tillsatsämnen för fodermedel och förblandningar marknadsförs endast i slutna förpackningar eller behållare. Det skall bestämmas att förpackningarna och behållarna måste tillslutas så, att tillslutaren skadas då man öppnar en förpackning och att det sker på ett sådant sätt att den inte kan repareras och användas på nytt. Beträffande foderblandningar har undantag från bestämmelserna beviljats genom direktivet om tillstånd i vissa fall för marknadsföring av foderblandningar i försäglade förpackningar eller containrar. Undantagen gäller bl.a. leveranser mellan producenter eller direkta leveranser till slutanvändaren samt mycket små leveranser. Motsvarande förpackningskrav kan

enligt direktivet om marknadsföring av foderåvaror ställas även på förpackning av fodermedel.

12 §. *Vilseledande marknadsföring.* I 1 mom. i den föreslagna paragrafen ingår ett allmänt förbud mot att vilseleda köparen vid marknadsföringen av fabrikat som omfattas av fodermedelslagen. Med marknadsföring avses i paragrafen utbud, försäljning och annan marknadsföring av foderfabrikat, t.ex. reklam och annan säljfrämjande verksamhet. I stadgandet uppräknas omständigheter med avseende på vilka köparen inte får vilseledas. Förteckningen är av exempeltyp. Med vilseledande avses bl.a. att det ges osanna eller annars vilseledande, t.ex. bristfälliga, uppgifter.

Ett motsvarande allmänt stadgande ingår bl.a. i konsumentskyddslagen. Ett specialstadgande har ansetts nödvändigt i fodermedelslagen för att skydda alla köpare som omfattas av lagen mot uppgifter som ger en felaktig föreställning. Stadgandet motsvarar i princip stadgandena i gällande lag och samma princip ingår även i EG:s fodermedelsdirektiv. Om stadgandet inte efterlevs kan påföljden vara förbud enligt 23 § eller straff enligt 25 §.

13 §. *Tillsyn över tillverkningen samt produktions- och förvaringslokaler.* EG-direktiven innehåller vissa krav på hur en näringsidkare som tillverkar foderfabrikat skall ordna tillsynen över tillverkningen. Sådana stadganden ingår bl.a. i direktivet om ändring av direktiv om fodertillsatser (84/587/EEG) samt i direktivet om bearbetning av animaliskt avfall till foder. Dessa direktiv innehåller även krav på produktions- och förvaringslokalerna för foderfabrikat. Ett bemyndigande att meddela de aktuella föreskrifterna ingår i förslaget till 13 §, där jord- och skogsbruksministeriet föreslås bli normgivare. Motsvarande krav på produktions- och förvaringslokaler ingår också i den gällande fodermedelslagen. Om de föreskrifter som meddelats med stöd av stadgandet inte följs kan påföljden vara förbud enligt 23 § eller straff enligt 25 §.

3 kap. Tillsyn

14 §. *Tillsynsmyndigheter.* Som tillsynsmyndighet fungerar enligt den föreslagna paragrafen jordbruksstyrelsen, i praktiken statens lantbrukskemiska anstalt, som fungerar som en del av styrelsen. Importen övervakas inte bara

av jordbruksstyrelsen utan även av tullverket. Den allmänna styrningen av tillverkningen och marknadsföringen av foderfabrikat samt av tillsynen över dem ankommer i dess egenskap av högsta myndighet på jord- och skogsbruksministeriet. Jord- och skogsbruksministeriets veterinäravdelning är tillsynsmyndighet inom sitt eget verksamhetsområde.

15 §. *Auktoriserade kontrollörer och provtagare.* Jordbruksstyrelsens uppgift som tillsynsmyndighet är att se till att tillräckligt tillsyn anordnas, bl.a. att nödvändiga kontroller utförs. För kontrollerna skall jordbruksstyrelsen enligt 1 mom. skriftligen bemyndiga kontrollörer och provtagare för tillsynsuppgifterna som består av många officiella åtgärder, t.ex. provtagning och kontroller. Dessa utför sina uppgifter under tjänstemannaansvar. Förfarandet med ed enligt gällande lagstiftning slopas. Jord- och skogsbruksministeriets veterinäravdelning skall kunna förordna veterinärer för tillsynsuppgifter.

Förutom representanter för tillsynsmyndigheten och veterinärer som förordnats av veterinäravdelningen kan i princip endast auktoriserade kontrollörer och provtagare delta i tillsynen. Om en auktoriserad kontrollör eller provtagare är förhindrad att utföra sin uppgift och även annars i undantagsfall kan även en annan av jordbruksstyrelsen förordnad ojävig person eller tullen eller en polis i enlighet med de anvisningar som jordbruksstyrelsen meddelar dock sköta tillsynsuppgifter. Det föreslås att om detta stadgas i paragrafens 2 mom.

Systemet med auktoriserade kontrollörer och provtagare motsvarar gällande lagstiftning och praxis. År 1991 fanns det 38 auktoriserade kontrollörer och 43 auktoriserade provtagare. Kontrollörerna och provtagarna sköter i allmänhet tillsynsuppgifterna som bisyssla. Avsikten är att man i fortsättningen i större utsträckning än för närvarande skall anlita landsbygdsdistriktens tjänstemän, vilket dock förutsätter att dessa tjänstemän utbildas för uppgifterna. Även förmånligare köpta tjänster skall användas i mån av möjlighet.

16 §. *Kontroll.* Det föreslås att i paragrafen stadgas om tillsynsmyndigheternas samt de auktoriserade kontrollörernas och provtagarnas befogenheter vid tillsynen. Rätt till utförande av kontroller innehas enligt paragrafens 1 mom. av jordbruksstyrelsen samt av auktoriserade kontrollörer och provtagare. Rätten till utförande av kontroller gäller tillverkning, im-

port och marknadsföring av alla foderfabrikat samt förvaring och transport i anknötning till dessa. Den som utför kontrollen har rätt att för tillsynen inspektera foderfabrikat, produktions- och förpackningslokaler, lagerrum och försäljningsställen, transportmedel, näringsidkares varubokföring och det register om vilket stadgas i 18 §. Hädanefter gäller kontrollrätten näringsidkarnas bokföring endast i begränsad omfattning, eftersom det har antagits att tillräckliga uppgifter t.ex. om köp och försäljning av foderfabrikat och råvaror till dem kan erhållas ur registret. Vid kontrollerna kan man även gratis ta nödvändiga prov av råvaror och färdiga produkter. För anordnande av tillsynen kan jordbruksstyrelsen dessutom tillsätta provtagare på de orter till vilka foderfabrikat importerats och en ordinarie kontrollör för en anläggning som tillverkar foderfabrikat.

I 2 mom. föreslås jord- och skogsbruksministeriet få fullmakt att meddela närmare föreskrifter om utförande av kontroller som nämns i 1 mom. samt om tagande, insändande och undersökning av prov. Detta gäller föreskrifter av allmän karaktär om kontroller och prov, medan tillsynen i enskilda fall ankommer på tillsynsmyndigheten. Med stöd av detta stadgande kommer direktiven om provtagning och analysering av fodermedel, vilka ingår i EES-avtalet, att sättas i kraft. Dessa direktiv avviker från de metoder som på basis av statens lantbrukskemiska anstalts anvisningar för närvarande används hos oss. Stadgandet motsvarar det stadgande som ingått i gällande fodermedelslag av den 1 augusti 1992.

17 §. *Anmälningsskyldighet.* För anordnande av tillsynen är det nödvändigt att tillsynsmyndigheten erhåller uppgifter om att ett företag som skall övervakas existerar och var det är beläget. Därför föreslås att i paragrafen stadgas att en näringsidkare är anmälningsskyldig i fråga om sin verksamhet. Enligt paragrafens 1 mom. skall en näringsidkare som bedriver sådan verksamhet som avses i lagen göra en skriftlig anmälan om sin verksamhet till det register som jordbruksstyrelsen för över näringsidkarna i fråga.

Vad anmälningsplikten innebär och hur anmälan skall göras bestäms enligt paragrafens 2 mom. närmare genom jord- och skogsbruksministeriets beslut. Avsikten är att anmälningskyldigheten skall gälla inledande och avslutande av verksamhet samt ändringar i verksamheten. Anmälan om ett nytt företag skall göras

minst en månad före den verksamhet som kräver anmälan inleds och utan dröjsmål då det är fråga om avslutande av eller ändringar i verksamheten. Anmälan om inledande av verksamhet skall bl.a. omfatta uppgifter om företagets namn, tillverknings-, försäljnings-, lagrings- och andra verksamhetsställen, uppgifter om ägaren eller innehavaren samt deras kontaktuppgifter och om verksamhetens natur (tillverkning, import, handel) samt de uppgifter som anses vara nödvändiga om de preparat som tillverkas, importerats eller säljs.

För anordnande av tillsyn över inhemsk tillverkning föreslås i paragrafens 3 mom. ett stadgande om att en produktionsanläggning skall inspekteras innan tillverkningen av foderfabrikat inleds. Enligt stadgandet skall tillverkaren åtminstone bereda jordbruksstyrelsen tillfälle att inspektera anläggningen innan verksamheten inleds.

Även med stöd av gällande fodermedelslag förutsätts i fråga om tillverkning, import samt överlåtelse av biprodukter att motsvarande anmälningar gällande verksamheten görs. Den nu föreslagna anmälningskyldigheten är dock mera heltäckande och omfattar bl.a. all verksamhet som hör till lagens tillämpningsområde, inklusive marknadsföring, och gäller förutom inledande av verksamhet även alla ändringar i den samt avslutande av verksamheten. Över anmälningarna har inte heller förts något register med stöd av lagen, fastän de och garantibevisen i praktiken registrerats. De föreslagna ändringarna är nödvändiga på grund av ändringarna i tillsynssystemet. Direktivet om fordertillsatser förutsätter ett förhandsmeddelande om tillverkning och marknadsföring.

18 §. *Register.* I paragrafens 1 mom. stadgas om en näringsidkares skyldighet att föra ett register över tillverkningen, marknadsföringen och importen av foderfabrikat. Registret utgörs av en förteckning eller en annan motsvarande utredning ur vilken skall framgå uppgifter som behövs för tillsynen. Jord- och skogsbruksministeriet meddelar närmare föreskrifter om vad registret skall innehålla och hur det skall upprättas. Avsikten är att i registret bl.a. skall ingå uppgifter om köp och försäljning av foderfabrikat, köp av råvaror samt fabrikatens förvaringsställen. Även förbud som gäller fabriken skall antecknas i registret. Förslaget innebär en precisering av stadgandena om näringsidkares bokföringsskyldighet i gällande fodermedelslag. Ändringen är nödvändig då

tyngdpunkten i tillsynen överförs från övervakning på förhand till övervakning som i huvudsak sker i efterskott.

Enligt 2 mom. skall importörer och tillverkare meddela jordbruksstyrelsen uppgifter om import- och produktionsvolymerna för foderfabrikat samt mängden råvaror som använts vid tillverkningen på det sätt som jordbruksstyrelsen närmare bestämmer. Anmälningarna behövs för statistikföringen samt för uppbörden av de avgifter som stadgas i 22 §. För statistikföringen torde anmälan begäras flera gånger per år.

19 §. *Importkontroll.* Enligt gällande fodermedelslag skall varje parti foderfabrikat som importerats i regel kontrolleras före införseln. Fabrikatet skall förvaras under tullbevakning till dess statens lantbrukskemiska anstalt på basis av kontrollen har godkänt importen av fabrikatet. Anstalten kan under vissa förutsättningar tillåta undantag från dessa principer.

Enligt bestämmelserna i bilaga I till EES-avtalet blir de bestämmelser som gäller gränskontroller av foderfabrikat i princip utanför avtalet. I avtalet har dock överenskommit om förenklade gränskontroller och gränshandlingar i enlighet med protokoll 10 i avtalet. I praktiken innebär detta att kontrollerna skall utföras utan dröjsmål och genom stickprov. Vad som i praktiken avses med stickprovskontroller kommer enligt protokollet att beslutas i Gemensamma EES-kommittén.

I enlighet med ovan nämnda principer föreslås att stadgandena om import av foderfabrikat ändras i paragrafens 1 mom. så, att de regelbundna importkontrollerna slopas och att foderfabrikaten i stället kontrolleras vid gränsen närmast genom stickprov i enlighet med en tillsynsplan som uppgörs av tillsynsmyndigheten. Då tillsynsplanen uppgörs är avsikten att fästa uppmärksamhet inte bara vid kontroller som baserar sig på omfattningen av de importerade partierna utan också vid kontrollfrekvensen beträffande foderfabrikat som är särskilt riskfyllda förutsatt att denna princip godkänns i de fortsatta förhandlingarna om hur kontrollerna skall ordnas. Enligt förslaget skall de fabrikat som kontrolleras inte längre stoppas i tullen, utan efter stickprovskontrollen skall de fritt få införas till landet. Om man så vill skall fabrikaten dock på samma sätt som för närvarande kunna stoppas under tiden för kontrollen. Statens lantbrukskemiska anstalt

skall då i varje enskilt fall besluta om ett parti foderfabrikat skall stoppas.

Enligt 2 mom. skall ett foderfabrikat dock med avvikelse från huvudregeln i 1 mom. alltid kunna kontrolleras vid gränsen då det finns grundad anledning att misstänka att det medför fara för människors, djurs eller växters hälsa. En sådan anledning kan vara t.ex. misstanke om salmonella. På kontrollen och stoppandet av varan tillämpas principerna i 1 mom. Stadgandet motsvarar principerna i artikel 13 i EES-avtalet och artikel 36 i Romfördraget.

Ovan nämnda ändringsförslag gällande importkontrollen innebär att vid tillsynen över importen iakttas i princip samma system som vid den tillsyn över marknadsföring och tillverkning som ordnas med stöd av lagen. Ändringen är motiverad också beträffande andra foderfabrikat än de som importerats från Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, eftersom hela tillsynen över foderfabrikat måste omorganiseras på grund av de ändringar som EES-avtalet kräver.

20 §. *Tystnadsplikt.* Det föreslås att i paragrafen stadgas om tystnadsplikt som skall skydda näringsidkare från obehörig spridning av uppgifter som framkommer vid kontroller och annan tillsyn. En kontrollör eller annan person som i samband med verkställandet av lagen får uppgifter om en näringsidkares affärs- eller yrkeshemlighet eller ekonomiska ställning får inte röja eller i förtjänstsyfte utnyttja dem utan näringsidkarens samtycke. Tystnadsplikten hindrar inte att uppgifter lämnas till jordbruksstyrelsen, tullverket eller jord- och skogsbruksministeriet för utförande av de uppgifter som ålagts dem och inte heller i samband med utredning av ett brott eller sökande av ändring.

21 §. *Offentliggörande av kontrollresultat.* I gällande lag stadgas om möjligheten att, om jord- och skogsbruksministeriet så bestämmer, offentliggöra de detaljerade resultaten av tillsynskontrollerna, även företagens namn. Det föreslås nu att systemet ändras i riktning mot större öppenhet så att resultaten offentliggörs regelbundet. Offentliggörandet lämpar sig väl för tillsyn i efterskott och därför växer dess betydelse i och med att tillsynssystemet ändras.

Enligt förslaget offentliggör jordbruksstyrelsen resultaten enligt jord- och skogsbruksministeriets närmare föreskrifter. Avsikten är att ministeriet meddelar föreskrifter av allmän karaktär bl.a. om vilka uppgifter som skall

offentliggöras samt om på vilket sätt och hur ofta de skall offentliggöras. Jordbruksstyrelsen kan naturligtvis fortfarande enligt prövning även offentliggöra statistiska uppgifter av allmän karaktär.

22 §. *Kontrollavgifter och arvoden.* Enligt gällande fodermedelslag uppbärs avgifter av näringsidkare till staten för kontroller, provtagning och undersökning av prov samt för övriga åtgärder som vidtas av tillsynsmyndigheten. Avgifternas belopp fastställs enligt lagen om grunderna för avgifter till staten på basis av de totala kostnader som staten förorsakas av produktionen av prestationen. Ett dylikt prestationsbaserat avgiftssystem som gäller enskilda åtgärder är i praktiken inte möjligt inom EG:s marknadssystem för foderfabrikat, vilket i princip förutsätter att importkontrollerna avskaffas och grundar sig på övervakning av tillverkningen och av varorna på marknaden. Det är dock inte motiverat att låta samhället ensamt betala kostnaderna för tillsynen.

Det föreslås därför i paragrafens 1 mom. att man vid uppbörden av avgifter övergår till ett system där de kostnader som staten åsamkas av tillsynen över att lagstiftningen följs uppbärs av importörerna och tillverkarna av foderfabrikat två gånger per år, i praktiken i april och oktober. Genomförande av tillsynen betyder i detta fall tagande och undersökning av prov för att utreda, om fabrikatet uppfyller de krav som har stadgats eller bestämts. De kostnader som föranleds av tillsynens planering och systemets upprätthållande skall falla på statens ansvar. Avgifterna fastställs särskilt för varje grupp av fabrikat på basis av produktions- och importvolymerna. Med kontrollverksamhet avses då undersökning av prov som tagits av foderfabrikat för utredning av om fabrikatet fyller de krav som stadgats eller bestäms för dem. Med grupp av fabrikat avses inte bara inledningen av fabrikatet i fodermedel, foderblandningar, tillsatsämnen för fodermedel och vissa produkter som används för utfodring av djur utan även en mera detaljerad indelning, t.ex. vitaminer, konserveringsmedel och olika grupper av råvaror. Utöver dessa avgifter kan jordbruksstyrelsen bära upp särskilda avgifter för specialundersökningar, varmed avses undersökning av särskilt riskfyllda fabrikat eller fabrikat som kräver talrika tillsynsåtgärder.

Den sista meningen i 1 mom. innehåller en allmän hänvisning till lagen om grunderna för avgifter till staten (150/92). Till de delar som

inte något annat stadgas i paragrafen tillämpas alltså i fråga om avgifterna lagen om grunderna för avgifter till staten och de stadganden och bestämmelser som utfärdats med stöd av den. Sådana är t.ex. stadgandena om uppbörd av avgifter, dröjsmålsränta, avstående från indrivning av smärre fordringar och andra motsvarande arrangemang. Jord- och skogsbruksministeriet fastställer avgifternas belopp med stöd av lagen om grunderna för avgifter till staten.

Fastställandet av avgifternas belopp förutsätter att kostnaderna för kontrollverksamheten och kostnaderna för övrig tillsyn skiljs åt då de totala kostnaderna för fodermedeltillsynen uträknas. De avgifter som uppbärs på grundval av tillverknings- och importvolymerna uppbärs i praktiken på basis av de anmälningar som näringsidkarna med stöd av 18 § 2 mom. i denna lag inlämnar om tillverknings- och importvolymerna. Vid övervakningen av systemet används det register om vilket stadgas i 17 §.

Enligt 2 mom. kan till auktoriserade kontrollörer och provtagare betalas av jord- och skogsbruksministeriet fastställda arvoden och ersättningar för kontroller och provtagning.

Avsikten är att vidareutveckla anstaltens verksamhet samt tillsyns- och avgiftssystemet i enlighet med de principer kommittén för teknisk kontroll -91 anfört i sitt betänkande.

4 kap. Tvångsmedel och påföljder

23 §. *Förbud.* Enligt den föreslagna paragrafen kan jordbruksstyrelsen använda förbud som tvångsmedel vid verkställandet av lagen. Enligt 1 mom. skall jordbruksstyrelsen förbjuda import, marknadsföring, tillverkning eller användning av ett foderfabrikat, om fabrikatet eller den information som ges om det eller de produktions- eller förvaringsutrymmen som används vid tillverkningen av det eller ordnandet av tillsynen över tillverkningen inte uppfyller de krav som uppställts för dem i lagen eller med stöd av den. Förbudet skall av rimlighets-skäl utfärdas på viss tid, om det är möjligt att avhjälpa den brist som det grundar sig på. Ett dylikt förbud skall omedelbart återkallas, om den brist på vilken förbudet grundar sig har avhjulpts eller om bristen inte längre har betydelse för utfärdandet av förbud.

Beslut om förbud som tvångsmedel är i

praktiken effektiva endast om de kan verkställas omedelbart. Därför föreslås det att i paragrafens 1 mom. dessutom stadgas att ett förbud skall iaktas trots ändringssökande. För att trygga näringsidkarens ställning föreslås vidare att besvärinstansen, i praktiken högsta förvaltningsdomstolen, vid behandlingen av besvaren kan förbjuda verkställighet av beslutet eller bestämma att verkställigheten skall avbrytas.

Enligt 2 mom. skall importören återsända ett foderfabrikat som enligt 1 mom. belagts med importförbud eller förstöra det på ett sätt som jordbruksstyrelsen godkänner, om inte den brist som fabrikket är behäftat med kan avhjälpas. I praktiken blir det då aktuellt att tillämpa även de bestämmelser om saken som ingår i tullagstiftningen.

Förslaget innebär en förenkling av stadgandena om förbud i gällande lag. Samtidigt har stadgandena jämkats så att de följer principerna i de direktiv om fodermedel som ingår i EES-avtalet. I gällande lag finns flera stadganden om förbud av import, tillverkning eller försäljning.

24 §. *Vite*. Det föreslås att i denna paragraf stadgas att jordbruksstyrelsen kan förelägga vite för att förstärka ett förbud som avses i 23 §. De allmänna stadgandena om föreläggande och utdömmande av vite finns i viteslagen (1113/90). Enligt lagen får den myndighet som har förelagt ett vite, dvs. i detta fall jordbruksstyrelsen, döma ut det. Enligt paragrafens 2 mom. kan ändring i ett beslut om föreläggande av vite inte sökas särskilt genom besvär.

25 §. *Straffstadgande*. Paragrafens 1 mom. innehåller stadganden om de straff och den förverkandepåföljd som med stöd av fodermedelslagen gäller näringsidkare. Enligt stadgandet kan påföljden av sådan import, marknadsföring, tillverkning eller användning av foderfabrikat eller tillsats av foderfabrikat i foderfabrikat som sker i strid mot stadgandena i 4—7 §§ eller bestämmelser som utfärdats med stöd av dem eller mot de begränsningar som nämns i 8 § eller mot stadgandena i 9—11 §§ eller bestämmelser som utfärdats med stöd av dem vara bötesstraff. Detsamma gäller vilseledande marknadsföring enligt 12 §, underlåtenhet att följa de bestämmelser om ordnande av tillsyn över tillverkning som utfärdats med stöd av 13 § samt tillverkning och förvaring av foderfabrikat i strid med de krav som ställs med stöd av 13 § och försummad registeranmälan och registerföring. Förutom bötesstraffet

kan foderfabrikatet jämte förpackning eller en del av det eller värdet av dem dömas förbrutet till staten, om det inte med beaktande av omständigheterna är oskäligt. Dessa påföljder har tillsammans med de övriga påföljder som ingår i systemet ansetts vara ett tillräckligt straff för brott mot stadganden och bestämmelser i lagstiftningen. Det föreslås att rekvisitet för brott mot fodermedelslagen inte längre definieras, utan de gärningar som på grundval av den gällande lagen anses som brott mot fodermedelslagen skall enligt den föreslagna lagen betraktas som förseelser mot fodermedelslagen.

I 2 mom. stadgas om behörighetsfördelningen mellan tillsynsmyndigheterna vid inlämnande av brottsanmälan. Enligt förslaget är det jordbruksstyrelsens uppgift att anmäla en förseelse till polismyndigheten till åtalsprövning. Anmälan behöver dock inte göras då det är uppenbart att förseelsen som helhet bör anses vara ringa. Av tydlighetsskäl har ett omnämnande om detta intagits i stadgandet, fastän rätten att överväga om det är ändamålsenligt att anmäla ringa förseelser till åtalsprövning i allmänhet även utan särskilt bemyndigande ansetts höra till tillsynsmyndigheternas befogenheter.

I 3 mom. hänvisas till strafflagen vad gäller påföljder av brott mot den i 20 § stadgade tystnadsplikten. I 40 kap. 5 § strafflagen (792/89) stadgas om straff som tjänstemän och offentligt anställda kan ådömas för brott mot tystnadsplikt eller brott mot tystnadsplikt av oaktsamhet. Enligt paragrafen är det straffbart att obehörigen röja eller utnyttja en sådan uppgift som man fått kännedom om i sitt anställningsförhållande och som enligt ett uttryckligt stadgande i lag inte får yppas. Med tjänsteman förstås i strafflagen både den som står i tjänsteförhållande eller därmed jämförligt anställningsförhållande till staten och den som enligt lag eller förordning eller ett med stöd därav utfärdat förordnande utövar offentlig makt. Stadgandena om brott mot tystnadsplikten i strafflagen tillämpas således även på de med stöd av fodermedelslagen auktoriserade kontrollörer, provtagare och veterinärer som inte står i anställningsförhållande till tillsynsmyndigheterna.

26 §. *Skadeståndsskyldighet*. Det föreslås att i paragrafen stadgas att den som säljer foderfabrikat har s.k. strikt ansvar för de foderfabrikat han säljer. Med detta avses att säljaren förutom

för skador som orsakats uppsåtligt eller av vårdslöshet även skall ersätta köparen för skador som orsakats oberoende av vårdslöshet. Utan specialstadgandet skulle säljarens skadeståndsskyldighet i handel mellan näringsidkare bestämmas på basis av köplagen och i handel med konsumenter på basis av konsument-skyddslagen. I dessa lagar är skadeståndsansvaret delvis oberoende av vårdslöshet och delvis beroende av vårdslöshet.

Motsvarande princip ingår även i gällande och i föregående fodermedelslag. Stadgandet grundar sig på att den ekonomiska skadan av användningen av felaktiga produktionsförnödenheter, t.ex. foderfabrikat, kan uppgå till det mångdubbla jämfört med förnödenhetens värde och som sådan bli oskäligt svår för den enskilda jordbrukaren att bära ensam. En sådan felaktig produkt kan dessutom skada företagets produktion och produktionsförmåga, vilket ytterligare reducerar företagarens möjligheter att klara av förlusten. Säljaren kan däremot i allmänhet överföra skadan att bäras av en större grupp. Ett stort företag har möjligheter att ta riskerna i beaktande vid prissättningen av produkten samt genom att ta tillräckliga försäkringar.

Även produktansvarslagen grundar sig på ovan beskrivna princip om strikt ansvar. Lagen gäller även foderfabrikat, men den kommer till tillämpning närmast då produkten, på grund av dess bristande säkerhet, orsakat skada på en person eller på egendom som vid tiden för skadan brukade användas huvudsakligen för enskilt ändamål. Ersättningsskyldigheten enligt lagen täcker däremot inte skador som förorsakas egendom som används inom näringsverksamhet, som t.ex. inom ett lantbruksföretag.

5 kap. Särskilda stadganden

27 §. *Närmare stadganden.* Enligt paragrafen utfärdas närmare stadganden om verkställigheten av lagen genom förordning.

6 kap. Ikraftträdande- och övergångsstadganden

28 §. *Ikraftträdande.* Tidpunkten då lagen träder i kraft bestäms genom förordning.

29 §. *Övergångsstadganden.* I EES-avtalet har

överenskommit om en övergångstid beträffande sådana tillsatsämnen för fodermedel och vissa produkter som används för utfodring av djur som inte har godkänts inom EG men som används i EFTA-staterna. Enligt avtalet skall EG före den 1 januari 1995 på grundval av det överenskomna dokumentmaterialet bedöma huruvida dessa ämnen och produkter skall tillåtas. Fram till EG-beslutet kan EFTA-staterna bibehålla sina nationella bestämmelser. I paragrafens 1 mom. föreslås ett stadgande om saken. De tillsatsämnen och produkter som enligt EES-avtalet omfattas av undantagsarrangemanget uppräknas i jord- och skogsbruksministeriets beslut. Jord- och skogsbruksministeriet bestämmer också tiden för undantagsarrangemanget som enligt formuleringen i EES-avtalet kan vara högst två år, men också kortare om EG fattar beslut om ett tillsatsämne eller en produkt redan före utgången av 1995.

I paragrafens 2 mom. stadgas dessutom om den övergångstid som iakttas vid ibruktandet av anmälningssystemet enligt 17 §. En näringsidkare som när den föreslagna lagen träder i kraft bedriver verksamhet som avses i lagen skall göra en i lagen avsedd anmälan inom sex månader från det lagen trätt i kraft. Däremot skall en näringsidkare som inleder verksamhet som kräver anmälan efter det att lagen trätt i kraft göra anmälan enligt gällande lagstiftning. Avsikten är att anmälan om inledande av verksamhet skall göras minst en månad före verksamheten inleds.

2. Närmare stadganden och bestämmelser

I denna proposition föreslås att alla stadganden under lagnivå i fortsättningen i allmänhet ges genom jord- och skogsbruksministeriets beslut i stället för genom förordningar. Detta är motiverat, eftersom bestämmelserna på lägre nivå närmast kommer att innehålla reglering enligt EG-direktiven av mycket teknisk natur som tas direkt ur direktiven. Regleringsnivån är motiverad även för att man då direktiven ändras är tvungen att fortgående ändra även motsvarande finska bestämmelser.

Den föreslagna lagen innehåller fullmakter att genom jord- och skogsbruksministeriets beslut bestämma om förteckningar över foderfabrikat, om de krav som skall ingå i dem, om de uppgifter som skall lämnas i ansökningar

och om ansökningsförfarandet samt i fråga om fodermedel grunderna för upptagande i förteckningen, om kvalitets-, och förpackningskrav gällande foderfabrikat, om produktions- och förvaringslokaler samt om ordnande av tillsyn över tillverkningen, om varudeklarationernas största tillåtna avvikelser från det värde som konstaterats vid kontroll, om största tillåtna halter av menliga ämnen och organismer i foderfabrikat, om typbenämningar på foderblandningar samt om arrangemangen under övergångstiden för tillsatsämnen och vissa produkter som används för utfodring av djur. Ministeriet godkänner även tillverkarna av vissa tillsatsämnen, förblandningar och foderblandningar samt utfärdar bestämmelser om grunderna för detta godkännande, om de uppgifter som skall fogas till ansökan, om ansökningsförfarandet samt om den bokföring som gäller dessa produkter och om lämnande av bokföringsuppgifter. Ministeriet bestämmer även innehållet i och uppgörandet av anmälan gällande näringsverksamhet, innehållet i och anordnandet av det register som upprätthålls av näringsidkaren och offentliggörandet av tillsynsresultat samt meddelar närmare föreskrifter om utförande av i lagen avsedda kontroller samt om provtagning och insändande och undersökning av prov. Ministeriet fastställer även beloppet av de avgifter som uppbärs med stöd av lagen samt de arvoden och ersättningar som betalas åt auktoriserade kontrollörer och provtagare. Jordbruksstyrelsen meddelar föreskrifter av teknisk natur om förfarandet vid anmälan av import- och tillverkningsvolymerna i anknäytning till statistik-

föringen och systemet för uppbörden av avgifter samt om de anmälningar som med stöd av 4 § 1 mom. 2 punkten skall göras om andra fodermedel än de som är antecknade i fodermedelsförteckningen.

Det föreslås att det stadgas att jord- och skogsbruksministeriet i huvudsak fungerar som normgivande myndighet. Detta är motiverat eftersom det i allmänhet inte är skäl att låta samma myndighet som tillser att lagstiftningen och på basis av den avgivna normer efterlevs även fungera som normgivande myndighet. Att motsvarande princip skall följas har även föreslagits av kommittén för teknisk kontroll -91. Kommittén ansåg att bindande normgivning gällande kontrollverksamheten skall överföras från en nivå under ministerinivå till ministeriet. Principen stöds även av de aktuella planerna om utvecklande av jordbruksförvaltningen, enligt vilka normgivningen skall koncentreras till jord- och skogsbruksministeriet. Avsikten är att motsvarande princip vad gäller jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsområde även skall följas vid EES-avtalets ikraftträdande i övrigt.

3. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning. Lagen avses träda i kraft samtidigt som EES-avtalet.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Fodermedelslag

I enlighet med riksdagens beslut stadgas:

1 kap.

Allmänna stadganden

1 §

Syfte

Syftet med denna lag är att främja utbudet och användningen av trygga, för husdjursproduktionen i Finland lämpliga foderfabrikat av god kvalitet samt att se till att tillräckliga uppgifter om foderfabrikaten lämnas dem som köper och använder dessa produkter.

2 §

Tillämpningsområde

Denna lag tillämpas på marknadsföring och import av fodermedel, vissa produkter som används i djurfoder, tillsatsämnen för fodermedel och foderblandningar samt sådan tillverkning som sker för marknadsföring av dessa. Stadgandena om tillsatsämnen för fodermedel och om vissa produkter som används i djurfoder samt om de krav som gäller dessa, med undantag av kraven i fråga om märkning och förpackning, samt stadgandena om menliga ämnen och organismer tillämpas dessutom på den användning och tillverkning av foderfabrikat som sker på gårdsbruksenheter.

Denna lag tillämpas inte

1) på foderfabrikat som används i djurförsök vid forskningsanstalter,

2) på foderfabrikat som exporteras, med undantag av fabrikat som förs till det Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, eller

3) på transitogods som införs i landet förutsatt att bruksändamålet och, i fråga om fabrikat enligt 2 punkten, dessutom exportlandet klart framgår av påskrifterna på fabri-

katets emballage eller, då det är fråga om transitogods, av de handlingar som gäller fabrikatet.

Om åtgärder för bekämpande och förebyggande av djursjukdomar stadgas i lagen om djursjukdomar (55/80).

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

1) *foderfabrikat* fodermedel, vissa produkter som används i djurfoder, tillsatsämnen för fodermedel och foderblandningar,

2) *fodermedel* vegetabiliska eller animaliska produkter i befintligt skick, färska eller konserverade, som är avsedda för utfodring av djur, samt biprodukter från industrin och organiska eller oorganiska ämnen använda som sådana eller i foderblandningar oberoende av om de innehåller tillsatsämnen eller inte,

3) *viss produkt som används i djurfoder* produkter tillverkade genom vissa tekniska processer, vilka direkt eller indirekt fungerar som proteinkälla och är avsedda att användas som foderfabrikat eller i foderfabrikat,

4) *råvara* sådana i 2 punkten nämnda fodermedel som är avsedda att användas vid tillverkning av foderblandningar eller såsom bärsubstans i förblandningar,

5) *förblandning* tillsatsblandningar som används vid tillverkning av foderblandningar eller blandningar av ett eller flera tillsatsämnen bundna till bärsubstansen,

6) *tillsatsämne för fodermedel* ämnen och preparat, dock inte förblandningar som används för tillverkning av foderblandningar, vilka såsom tillsats i fodermedel används till utfodring av djur, antingen i befintligt skick eller blandade i fodermedel eller foderbland-

ning, och vilka är avsedda att användas huvudsakligen för att främja djurens tillväxt eller djurproduktionen eller för att upprätthålla ett gott näringstillstånd hos djuren eller förebygga störningstillstånd som beror på annat än sjukdom; med tillsatsämne för fodermedel avses även ämnen och preparat som syftar till att förbättra fodermedels eller foderblandningars egenskaper eller hållbarhet,

7) *foderblandning* helfoder och kompletteringsfoder som utgör blandningar av vegetabiliska eller animaliska produkter — i befintligt skick, färska eller konserverade — eller biprodukter från industrin och som är avsedda att användas till utfodring av djur, eller olika organiska eller oorganiska ämnen oberoende av om de innehåller tillsatsämnen eller inte,

8) *helfoder* en foderblandning som i befintligt skick räcker som dagsranson för enkelmagade djur och, tillsammans med grovfoder, för idisslare, hästdjur och kaniner,

9) *kompletteringsfoder* en foderblandning som innehåller höga halter av vissa näringsämnen men som endast då den används tillsammans med andra foderfabrikat räcker som dagsranson,

10) *dagsranson* den genomsnittliga totalmängd foder, med en 12 procents fukthalt, som ett djur av en viss art och ålder och uppfödd för ett visst ändamål behöver för att tillfredsställa hela sitt näringsbehov samt

11) *menligt ämne* sådana ämnen eller produkter i foderfabrikat som kan förorsaka hälsofara för djur eller via husdjursprodukter för människor.

2 kap.

Tillverkning, marknadsföring och import av foderfabrikat

4 §

Fodermedel

Det är tillåtet att importera, marknadsföra och för marknadsföring tillverka

1) fodermedel som jord- och skogsbruksministeriet har infört i sin publicerade förteckning över fodermedel och som uppfyller de krav som ministeriet i denna förteckning har ställt på fodermedlet i fråga, samt

2) andra fodermedel än de som avses i punkt 1, under förutsättning att fodermedlet är sunt, äkta och av en sådan kvalitet att det duger att

saluföras och att det inte förorsakar hälsofara för människor eller djur samt att anmälan har gjorts till jordbruksstyrelsen i enlighet med närmare föreskrifter som den meddelat.

På fodermedel som har införts i förteckningen över fodermedel får användas endast den benämning som där används. Jord- och skogsbruksministeriet meddelar föreskrifter om grunderna för införandet i förteckningen, de uppgifter som skall lämnas i ansökan och om ansökningsförfarandet.

Utöver vad som stadgas i 1 mom. skall de fodermedel som importeras, marknadsförs eller tillverkas för marknadsföring uppfylla de övriga kvalitetskrav som jord- och skogsbruksministeriet uppställt.

5 §

Vissa produkter som används i djurfoder

Endast sådana i 3 § 3 punkten nämnda produkter som jord- och skogsbruksministeriet har infört i sin förteckning över dessa produkter och som uppfyller de krav som ministeriet i denna förteckning ställer på produkten i fråga får importeras, marknadsföras eller tillverkas för marknadsföring samt tillsättas i foderfabrikat som importeras och marknadsförs. Samma gäller beträffande den användning och det tillsättande av dessa produkter i foderfabrikat som sker på gårdsbruksenheterna.

Jord- och skogsbruksministeriet meddelar föreskrifter om grunderna för införandet i den förteckning som avses i 1 mom. samt om vilka uppgifter som skall lämnas i en ansökan om godkännande av en ny produkt i förteckningen och om ansökningsförfarandet.

6 §

Tillsatsämnen för fodermedel

Endast sådana tillsatsämnen för fodermedel som jord- och skogsbruksministeriet har infört i sin förteckning över tillsatsämnen för fodermedel eller i förteckningen över tillsatsämnen som får marknadsföras med tillstånd för viss tid och som uppfyller de krav som ministeriet ställer i dessa förteckningar eller på något annat ställe får importeras, marknadsföras och tillverkas för marknadsföring samt tillsättas i foderfabrikat som importeras och marknadsförs. Samma gäller beträffande den användning av tillsatsämnen för fodermedel och tillsättandet av dessa ämnen i foderfabrikat som sker på gårdsbruksenheterna.

Jord- och skogsbruksministeriet meddelar föreskrifter om grunderna för införandet i de förteckningar som avses i 1 mom. samt om vilka uppgifter som skall lämnas i en ansökan om godkännande av ett nytt tillsatsämne eller ett nytt användningssätt i förteckningarna och om ansökningsförfarandet.

Vissa av jord- och skogsbruksministeriet fastställda tillsatsämnen eller förblandningar och foderblandningar som innehåller dessa tillsatsämnen får tillverkas endast av sådana tillverkare som jordbruksstyrelsen har infört i sin förteckning över dylika tillverkare. Samma gäller beträffande förmedling av dessa tillsatsämnen. Jord- och skogsbruksministeriet meddelar föreskrifter om grunderna för godkännande av tillverkare att intas i förteckningen, om de uppgifter som skall lämnas i ansökan samt om anmälningsförfarandet. Jordbruksstyrelsen skall årligen senast den 30 november publicera förteckningen. Jord- och skogsbruksministeriet kan meddela föreskrifter om bokföringen av sådana tillsatsämnen för fodermedel som avses i detta moment samt om meddelandet av dessa uppgifter till tillsynsmyndigheten.

7 §

Foderblandningar

Foderblandningar som importeras, marknadsförs eller tillverkas för marknadsföring får innehålla i 4 § 1 mom., 5 § 1 mom. och 6 § 1 mom. avsedda, gällande krav uppfyllande fodermedel, vissa produkter som används i djurfoder samt tillsatsämnen för fodermedel. Foderblandningarna skall dessutom uppfylla de kvalitetskrav som jord- och skogsbruksministeriet uppställt.

Med avvikelse från vad som stadgas i 1 mom. kan jord- och skogsbruksministeriet förbjuda användningen av vissa fodermedel i foderblandningar.

Jord- och skogsbruksministeriet kan utfärda bestämmelser om typbenämningar på foderblandningar. Innan bestämmelserna utfärdas skall jord- och skogsbruksministeriet höra foderindustrin.

8 §

Tillfälliga begränsningar

Om en sådan produkt som används i djurfoder eller ett sådant tillsatsämne för fodermedel som ingår i den förteckning som nämns i

5 § 1 mom. eller 6 § 1 mom. på basis av nya rön inom forskningen eller en omvärdering av förefintliga uppgifter kan antas orsaka fara för människors eller djurs hälsa eller, om det är fråga om tillsatsämnen för fodermedel, för miljön, kan jord- och skogsbruksministeriet tillfälligt förbjuda att produkten eller tillsatsämnet används i foderfabrikat eller begränsa användningen.

9 §

Menliga ämnen och organismer

Foderfabrikat som importeras, marknadsförs eller tillverkas för marknadsföring får inte innehålla sådana mängder menliga ämnen eller organismer att användning enligt bruksanvisningarna på grund därav kan orsaka kvalitetsfel hos animaliska produkter eller skada människor, djur eller natur. Samma gäller beträffande foderfabrikat som används och tillverkas på gårdsbruksenheter.

Jord- och skogsbruksministeriet meddelar närmare föreskrifter om högsta tillåtna mängd menliga ämnen och organismer i foderfabrikat.

10 §

Märkning

De uppgifter som jord- och skogsbruksministeriet närmare bestämmer skall skriftligen lämnas köparen i varudeklarationen för foderfabrikat som importeras, marknadsförs eller tillverkas för marknadsföring. Jord- och skogsbruksministeriet bestämmer också vilka andra uppgifter om foderfabrikaten som får lämnas köparen i varudeklarationen eller i samband med den. Jord- och skogsbruksministeriet kan också meddela föreskrifter om grunderna för de uppgifter som skall lämnas samt om de begrepp som skall användas i informationen.

Varudeklarationen skall tryckas eller fästas på förpackningen eller behållaren eller, om det är fråga om varor i lösvikt, fogas till de handlingar som följer med fabrikatet. Jord- och skogsbruksministeriet meddelar närmare föreskrifter om hur märkningen skall göras samt bestämmer hur mycket halten av näringsämnen vid en kontroll får avvika från det värde som tillverkaren uppgett.

11 §

Förpackningsbestämmelser

Foderfabrikat som importeras, marknadsförs

eller tillverkas för marknadsföring skall uppfylla de förpackningskrav som jord- och skogsbruksministeriet uppställt.

12 §

Vilseledande marknadsföring

Vid marknadsföringen av foderfabrikat får köparna inte vilseledas med avseende på produktens namn, tillverkningsätt, innehåll, ursprung, kvalitet, kvantitet, sammansättning, verkan eller produktionseffekt eller i fråga om andra omständigheter.

13 §

Tillsyn över tillverkningen samt produktions- och förvaringslokaler

Jord- och skogsbruksministeriet kan meddela föreskrifter om hur en näringsidkare som tillverkar foderfabrikat skall ordna tillsynen över tillverkningen samt uppställa krav för produktions- och förvaringslokalerna.

3 kap.

Tillsyn

14 §

Tillsynsmyndigheter

Den allmänna styrningen av tillverkningen och marknadsföringen av foderfabrikat samt av tillsynen över denna tillverkning och marknadsföring ankommer på jord- och skogsbruksministeriet. Jordbruksstyrelsen utövar tillsyn över tillverkningen, marknadsföringen och importen samt över iakttagandet av denna lag och de stadganden och föreskrifter som utfärdats med stöd av den. Vid sidan av jordbruksstyrelsen utövar tullverket tillsyn över importen. Jord- och skogsbruksministeriets veterinäravdelning är tillsynsmyndighet inom sitt eget verksamhetsområde.

15 §

Auktoriserade kontrollörer och provtagare

Vid tillsynen skall jordbruksstyrelsen anlita kontrollörer och provtagare som den skriftligen har bemyndigat för uppgiften samt jord- och skogsbruksministeriets veterinäravdelning veterinärer som den förordnat för uppgiften. De auktoriserade kontrollörerna och provta-

garna samt de av veterinäravdelningen förordnade veterinärerna handlar i sitt uppdrag under tjänstemannaansvar.

Om en auktoriserad kontrollör eller provtagare är förhindrad att utföra sitt uppdrag, kan jordbruksstyrelsen förordna en ojävig person att tillfälligt sköta hans uppgifter. Även tullmyndigheten eller polis kan ta prov i enlighet med de anvisningar som jordbruksstyrelsen meddelar särskilt för varje enskilt fall.

16 §

Kontroll

Jordbruksstyrelsen samt auktoriserade kontrollörer och provtagare har rätt att kontrollera foderfabrikat, produktions- och förpackningslokaler, lagerrum och försäljningsställen samt transportmedel, att granska näringsidkares varubokföring och register som avses i 18 § samt att kostnadsfritt ta behövliga prov av råvaror och färdiga produkter. Jordbruksstyrelsen kan tillsätta provtagare på de orter till vilka foderfabrikat importeras. Jordbruksstyrelsen kan dessutom tillsätta kontrollörer för anläggningar som tillverkar foderfabrikat.

Jord- och skogsbruksministeriet meddelar närmare föreskrifter om utförande av kontroll och granskning som avses i 1 mom. samt om tagande, insändande och undersökning av prov.

17 §

Anmälningsskyldighet

En näringsidkare som bedriver sådan tillverkning, marknadsföring eller import av foderfabrikat som avses i denna lag skall göra en skriftlig anmälan om sin verksamhet till jordbruksstyrelsen. Jordbruksstyrelsen för ett register över näringsidkarna med tanke på tillsynen.

Jord- och skogsbruksministeriet meddelar närmare föreskrifter om innehållet i anmälningsskyldigheten och om anmälningsförfarandet.

Tillverkaren skall bereda jordbruksstyrelsen tillfälle att inspektera produktionsanläggningen och lagerutrymmena innan verksamheten inleds.

18 §

Register

En näringsidkare som bedriver tillverkning,

marknadsföring eller import av foderfabrikat skall över sin verksamhet enligt denna lag föra ett register, med hjälp av vilket uppgifter som behövs för tillsynen vid behov kan utredas. Jord- och skogsbruksministeriet meddelar närmare föreskrifter om registrets innehåll och uppläggning.

Importören och tillverkaren skall på det sätt som jordbruksstyrelsen närmare bestämmer meddela jordbruksstyrelsen uppgifter om import- och produktionsvolymerna samt om den mängd råmaterial som har använts vid tillverkningen.

19 §

Importkontroll

Foderfabrikat som införs i landet skall kontrolleras genom stickprov innan de lämnas ut från tullen. Kontrollen utförs genom undersökning av ett prov som tagits av fabrikket. Fabrikat som skall genomgå kontroll kan, om jordbruksstyrelsen så bestämmer, förvaras under tullens tillsyn på ett ställe som godkänts av jordbruksstyrelsen och tullen tills jordbruksstyrelsen på basis av kontrollen har godkänt importen av fabrikket.

Oberoende av vad som stadgas i 1 mom. kan ett foderfabrikat, likväl alltid kontrolleras på det sätt som nämns i 1 mom., om det finns grundad anledning att misstänka att fabrikket medför hälsofara för människor, djur eller växter.

20 §

Tystnadsplikt

Den som i samband med ett uppdrag enligt denna lag har fått uppgifter om en näringsidkares affärs- eller yrkeshemlighet eller ekonomiska ställning får inte röja eller i förtjänstsyfte utnyttja dem, om inte den i vars intresse tystnadsplikt stadgas ger sitt samtycke.

Vad som stadgas i 1 mom. hindrar inte att uppgifter lämnas ut

- 1) till åklagar- eller polismyndighet för utredning av brott,
- 2) till en sådan myndighet som avses i 14 § för utförande av uppgifter enligt denna lag, och
- 3) till en myndighet som prövar besvär i ett ärende enligt denna lag.

21 §

Offentliggörande av kontrollresultat

Jordbruksstyrelsen offentliggör resultaten av

tillsynskontrollerna. Jord- och skogsbruksministeriet meddelar närmare föreskrifter om hur resultaten skall offentliggöras.

22 §

Kontrollavgifter och arvoden

För att täcka statens kostnader för genomförande av övervakningen av iakttagandet av denna lag och de stadganden och bestämmelser som utfärdats med stöd av den, uppbärs två gånger om året en avgift hos näringsidkare som tillverkar och importerar foderfabrikat. Avgiften kan bestämmas särskilt för varje grupp av fabrikat utgående från produktions- och importvolymerna. För specialundersökningar kan jordbruksstyrelsen uppbära en särskild avgift. Om avgifterna gäller i övrigt vad som stadgas i lagen om grunderna för avgifter till staten (150/92).

Till de kontrollörer och provtagare som har auktoriserats av jordbruksstyrelsen kan betalas arvoden och kostnadsersättningar för kontroll och provtagning inom ramen för statsbudgeten. Jord- och skogsbruksministeriet beslutar om betalningen av arvoden och ersättningar samt om grunderna för dem.

4 kap.

Tvångsmedel och påföljder

23 §

Förbud

Jordbruksstyrelsen skall förbjuda import, marknadsföring, tillverkning eller användning av ett foderfabrikat, om fabrikket eller den information som ges om det, produktions- eller förvaringslokalerna som används vid tillverkningen av foderfabrikatet eller sättet på vilket tillsynen över tillverkningen har ordnats inte uppfyller de krav som uppställs i denna lag eller som stadgas eller bestäms med stöd av denna lag.

Förbudet skall utfärdas för viss tid, om den brist som ligger till grund för förbudet kan avhjälpas. Förbudet skall återkallas utan dröjsmål, om den brist på vilket förbudet grundar sig har avhjälpats eller om den inte längre är av betydelse med tanke på förbudet. Förbudet skall iaktas även om ändring söks, om inte

besvärsinstansen förbjuder verkställighet av beslutet eller bestämmer att verkställigheten skall avbrytas.

Om importen av ett foderfabrikat förbjuds och en brist som det är behäftat med inte kan avhjälpas, skall importören återsända foderfabrikatet eller förstöra det på ett sätt som jordbruksstyrelsen godkänner.

24 §

Vite

Jordbruksstyrelsen kan förena ett förbud enligt 23 § med vite.

I ett beslut om föreläggande av vite får ändring inte sökas särskilt genom besvär.

25 §

Straffstadgande

Den som uppsåtligen eller av grov vårdslöshet

1) importerar, marknadsför, tillverkar eller använder eller i foderfabrikat tillsätter foderfabrikat i strid med 4—7 §§ eller de bestämmelser som utfärdats med stöd av dessa eller i strid med den begränsning som avses i 8 §,

2) importerar, marknadsför, tillverkar eller använder foderfabrikat som inte uppfyller kraven i 9—11 §§ eller i de bestämmelser som har utfärdats med stöd av dessa,

3) bedriver sådan vilseledande marknadsföring som avses i 12 §,

4) försummar att iaktta föreskrifterna enligt 13 § om ordnande av tillsyn över tillverkningen eller tillverkar eller förvarar foderfabrikat i strid med de krav som har uppställts med stöd av nämnda stadgande,

5) försummar anmälningsskyldigheten enligt 17 §,

6) försummar att föra register enligt 18 § skall för *förseelse mot fodermedelslagen* dömas till böter, om inte strängare straff stadgas i någon annan lag. Dessutom kan foderfabrikatet jämte förpackning eller en del därav eller deras värde dömas förbrutet till staten, om det inte är oskäligt med beaktande av förhållandena.

Jordbruksstyrelsen anmäler i stället för de myndigheter som nämns i 14 § en förseelse enligt 1 mom. till åtalsprövning. Anmälan behöver inte göras, om brottet som helhet betraktad skall anses som uppenbart ringa.

Angående straff för brott mot tjänstemans

och offentligt anställda arbetstagares tystnadsplikt stadgas i 40 kap. 5 § strafflagen.

26 §

Skadeståndsskyldighet

Säljaren skall ersätta en skada som åsamkas köparen genom att en såld produkt inte uppfyller de krav som stadgats eller uppställts eller genom att produkten avviker från de uppgifter som lämnats köparen mer än vad som är tillåtet enligt jord- och skogsbruksministeriets föreskrifter. Ersättning skall betalas även om skadan inte orsakats uppsåtligen eller av vårdslöshet.

5 kap.

Särskilda stadganden

27 §

Närmare stadganden

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas genom förordning.

6 kap.

Ikraftträdelse- och övergångsstadganden

28 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

Genom denna lag upphävs fodermedelslagen av den 16 maj 1986 (376/86) jämte ändringar.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan den träder i kraft.

29 §

Övergångsstadganden

Utan hinder av 5 § 1 mom. och 6 § 1 mom. får, under en tid som jord- och skogsbruksministeriet bestämmer och som kan vara högst två år efter det att lagen har trätt i kraft, även andra tillsatsämnen samt produkter som används i djurfoder vilka jord- och skogsbruksministeriet särskilt beslutar importeras, marknadsföras och tillverkas för marknadsföring samt tillsättas i foderfabrikat. Samma gäller beträffande den användning av tillsatsämnen för fodermedel och vissa produkter som an-

vänds i djurfoder samt tillsättande av dessa tillsatsämnen och produkter i foderfabrikat som sker på gårdsbruksenheterna.

Näringsidkare som när denna lag träder i

kraft bedriver verksamhet som avses i denna lag skall göra anmälan enligt 17 § om sin verksamhet inom sex månader från det lagen trätt i kraft.

Helsingfors den 23 oktober 1992

Republikens President
MAUNO KOIVISTO

Minister Ole Norrback

